

O. PJATNITSKI

**KAPITALISTISTEN MAIDEN
KOMMUNISTISTEN PUOLUEIDEN
BOLSHEVISOIMINEN
JA
JOUKKOJEN VALTAAMINEN**

Valtion Kustannusliike

1 9 3 2

K I R J A

LENINGRAD

О. Пятницкий:

Большевизация коммунистических партий капиталистических стран и завоевание масс.

Printed in USSR

Типография КИРЬЯНАЯ, Ленинград, Харьковская, 9.

Kapitalististen maiden kommunististen puolueiden bolshevisoiminen

KITK:n XI täysi-istunto totesi Kominternin sektioiden jälkeenjäämisen työläisten ja talonpoikain vallankumouksellisen liikkeen noususta kapitalistisissa maissa.

KITK:n XI täyistunnosta on kulunut vuosi, mikä on riittävän pitkä aika tehdäksemme yhteenvedot. Onko tämä jälkeenjääminen likvidoitu?

Vuoden 1931 yhdeksän kuukauden ja v. 1932 kolmen kuukauden aikana työtätekevien — työläisten ja köyhäin ja keskivarakasten talonpoikaisjoukkojen — asema on suuresti huonontunut. Sosialidemokraattiset ja sosialistiset puolueet sekä reformistiset ammattiliittobyrokraatit, joiden mukana vielä kulkevat huomattavat työläis- ja toimitsijajoukot, ovat lopullisesti siirtyneet porvariston puolelle ja pettävät työväenluokkaa joka päivä. Tällä kaudella ei työläisten ja talonpoikain vallankumouksellinen liike ole heikentynyt, vaan eräissä maissa (Espanja, Puola, Tšhekkoslovakia, Kiina, Japani, Intia, Amerikka, Ranska) vielä voimistunut, mutta tärkeimmissä imperialistisissa maissa (Englanti, Amerikka, Saksa ja Ranska) eivät kommunistiset puolueet suinkaan jää jälkeen pienemmässä määrässä kuin ennen KITK:n XI täysi-istuntoa. Jokaisessa maassa on olemassa omat objektiiviset syynsä tälle jälkeenjäämiselle. Tämä ei suinkaan merkitse, etteivätkö jälkeenjäämisessä näytelisi suurta osaa subjektiiviset tekijät — taitamattomuus käyttää hyväkseen tyytymättömyyttä, jota laajoissa työtätekevissä joukoissa synnyttää elintason alentaminen, työttömyys, nälkä.

*) Korjattu pikakirjoitusselostuksesta, joka pidettiin kansainvälisten puoluekoulujen puoluerakenteen opettajain neuvottelukokouksessa.

verorasitukset, sosialidemokraattisten ja sosialististen puolueiden sekä ammattiliittobyrokraattien toiminta.

Miten on selvitettävissä kommunististen puolueiden taitamattomuus irroittaa työtätekevät joukot sosialidemokraattien ja sosialististen puolueiden sekä reformististen ammattiliittobyrokraattien vaikutuksesta? Miten on selvitettävissä taidottomuus tiivistää ja järjestää riveihinsä ja säilyttää riveissään ne, jotka jo ovat siirtyneet kommunististen puolueiden ja vallankumouksellisen ammattiliikkeen puolelle kapitalistisissa maisa?

Tämä on selvitettävissä pääasiassa sillä, että kommunistisissa puolueissa, punaisissa ammattiliitoissa ja ammattiliitto-oppositioissa vallitsevat vielä sosialidemokraattiset ja reformistiset puolue- ja ammattiliittotyötavat poikkeuksetta kaikilla työaloilla.

Asettamalla vastakkain bolshevistiset ja sosialidemokraattiset joukkotyömetodit ja organisatiomuodot, kunkin ajankohdan arvioinnin ja taktiikan määrittelyt, osoitamme alempana, että kapitalististen maiden Kominternin sektiöt ovat lainanneet paljon muovautumisaikanaan sosialidemokraattisten puolueiden menetelytapoja sekä säilyttäneet ne tähän asti.

*Bolshevikit ja reformismi, opportunisti
ja lännen sosialististen puolueiden mu-
kautuvaisuus II internationalen kau-
della.*

Tsaarin Venäjällä vallitsi itsevaltius ja feodaalinen tilanherraklikki. Ei yksistään työläisten, vaan talonpoikainkin asema oli sietämätön. Koko pikkuporvaristo (myöskin liberaalinen porvaristo) oli itsevaltiu-teen tyytymätön (tästä johtuu muun muassa intelligen-
genttien ja ylioppilaiden laaja osallistuminen vallan-
kumoukselliseen, itsevaltisuuden vastaiseen liikkeeseen
v. 1905). Venäjä kulki, kuten vuoden 1905 tapaukset
osottavat, porvarillisdemokraattista vallankumousta

kohti. Tämän johdosta kirjoitti Lenin vuoden 1905 maaliskuussa:

“Objektiivinen asioiden kulku on nyt asettanut Venäjän proletariaatin porvarillis-demokraattisen kumouksen tehtävään eteen... Tämän saman tehtävän edessä on koko kansa, ts. pikkuporvariston ja talonpoikaisten koko joukko; ilman tätä kumousta ei voida ajatella jonkunakaan verran laajempaa itsenäisen luokkajärjestäytymisen kehitystä sosialistisen vallankumouksen varalta”.¹⁾

Tämä porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kausi — 90-luvulla — oli länsi-Euroopan tärkeimmillä kapitalistisilla mailla jo takanaan. Proletariaatin ja pikkuporvariston suorittama porvarillis-demokraattinen vallankumous tapahtui siellä, työläisten vallankumouksellisten puolueiden puuttuessa, porvariston johdolla.

Sosialidemokraattiset ja sosialistiset puolueet, jotka jo tähän aikaan olivat tärkeimmissä maissa olemassa joukko puolueina, mukautuivat olevaan järjestelmään ja lainlaadintaan. Maailmansotaan asti sosialidemokraattisten puolueiden käymä poliittinen taistelu oli yhteiskunnallisen lainsäädännön alalla suoritettavien reformien ja yleisen äänioikeuden puolesta käytävää taistelua, jota käytiin pääasiassa vaalilistoilla.

Vaikka ne eivät sanoissa kieltäytyneetkään proletariaatin taistelun lopullisesta päämäärästä — sosialismista — niin asiallisesti ne eivät tehneet mitään vakavampaa vallankumouksellisen taistelun valmistamiseksi ja johtamiseksi, tähän tarkastukseen tarvittavien kaaderien kasvattamiseksi, antaakseen puoluejärjestöille vallankumouksellisen asenteen, murtaakseen taisteluprosessissa porvarillisen laillisuuden jne. Sosialidemokraattisten ja sosialististen puolueiden asenne perustui kokonaan siihen, että jos yleisen, yhtäläisen jne. äänioikeuden avulla saadaan enemmistö parlamentissa, niin silloin “päästään sosialismiin”. Tällaiset mukautumisyrietykset, jotka kohtasivat musertavan vas-

¹⁾ Lenin, Proletariaatin ja talonpoikaisten vallankumouksellisdemokraattinen diktatuuri, VI osa, sivu 136, I painos.

tarinnan laittoman bolshevikkipuolueen taholta, heijastuivat myöskin Venäjällä menshevikki-likvidaatteilla (ja Trotskilla), jotka julistivat stolypinilaisen järjestelmän porvarilliseksi järjestelmäksi ja pyrkivät soveltumaan siihen, siirtymään lailliseen toimintaan ja taistelemaan reformeista länsieurooppalaisten sosialististen puolueiden tavoin. Menshevikit eivät ottaneet huomioon sitä tosiasiaa, että porvarillis-demokraattisen vallankumouksen tehtävät jäivät ratkaisematta vuoden 1905 vallankumouksen päätyttyä.

Ammattiliittojen osuutta lännessä rajotettiin tietoisesti: ammattiliittojen tuli vain olla laajojen työläisjoukkojen apujärjestö työväenluokan tosin tärkeiden, mutta vain taloudellisten jokapäiväisten etujen puolustamisessa; ne eivät ollenkaan asettaneet tehtäväkseen porvariston kukistamista ja proletariaatin diktatuurin pystyttämistä. "Puhtaan" politiikan kaikki alat ne jättivät poliittisille puolueille. Ne eivät asettaneet itselleen muita päämääriä kuin kollektiivisten sopimusten solmiamisen ja taloudellisten lakkojen johdon. Vielä reformistisempi oli työläiskooperatiivien rooli. Ammattiliitot joutuivat joskus vastakkain sosialidemokraattistenkin puolueiden kanssa poliittisten lakkojen ja vallankumouksellisten juhlien määräämisessä; kooperatiivit joutuivat törmäämään vastakkain ammattiliittojen kanssa, jotka vaativat kooperatiiveilta avustusta taloudellisten lakkojen aikana. Siksi ulkomaiset sosialidemokraattiset ja sosialistiset puolueet niin maltillisesti, ajattelemattakaan edes hajaannusta, hyväksyivät bernsteiniläisen marxismin perusteiden revisioidin siitä huolimatta, että eräät sosdem puolueet hyväksyivät päätöslausemia opportunisteja, revisionisteja ja reformisteja vastaan; olemukseltaan sosdem puolueiden ja niiden johtamien työläisjärjestöjen koko käytännöllinen työskentely oli bernsteiniläisyyden läpikäymä.

Kokonaan toisin olivat asiat tsaristisella Venäjällä. 90-luvulla oli kaikissa kaupungeissa ja varsinkin entisen Venäjän keisarikunnan suuremmissa teollisuuskeskuksissa narodnikkilaisten ryhmien rinnalla socialide-

mokraattien ryhmiä ja järjestöjä. Syntymästään alkaen niiden keskuudessa oli olemassa erilaisia, keskenään taistelevia virtauksia: "ekonomistit", niihin liittyvät bundilaiset kulttuuri-kansallisina autonomia-vaatimuksineen, vallankumoukselliset sosialidemokraatit, tavalliset sosialidemokraatit — suo joka hyllyi milloin millekin puolelle. Sosialidemokraattinen lehti "Iskra", jonka julkaisemiseen vallankumoukselliset sosialidemokraatit ryhtyivät тов. Leninin johdolla, kävi aivan ilmestymisensä alusta alkaen taistelua kaikkia marxilaisuudesta poikkeamia vastaan yleensä ja erikoisesti "ekonomisteja" vastaan.

Lenin ja vallankumoukselliset iskralaiset (bolshevikit) jotka saivat enemmistön II puoluekokouksessa, noudattivat edelleen työssään vanhan "Iskran" vallankumouksellisen sosialidemokratian linjaa. He kävivät väsymätöntä taistelua menshevismia, likvidaatioriutta, otsovismia, trotskilaisuutta, oikeistolaisuutta, käytännön opportunistia, lahkolaisuutta ja sovittelevaisuutta vastaan puolueen sisällä ja kaikkia puolueen linjasta poikkeamia vastaan — valloittaakseen, säilyttääkseen ja lujittaakseen proletariaatin hegemonian porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa. He kävivät itseuhrautuvaa, vallankumouksellista taistelua tsaristista itsevaltiutta vastaan ja väsymätöntä taistelua tsaristisen itsevaltiuden kanssa sopimuksen tehnyttä liberalistista porvaristoa vastaan, joka pyrki sääntämään Venäjän vallankumouksen "preussilaiselle tielle". Lopuksi he kävivät taistelua koko kapitalistista järjestelmää vastaan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kaikissa etapeissa. Tässä monipuolisessa ja pitkäaikaisessa taistelussa bolshevikipuolue Leninin johdolla takoi itselleen bolshevistisen strategian ja taktiikan, joukkotyömetoodit, bolshevistisen puoluerakenteen järjestöperiaatteet. *Bolshevikeilla ei Venäjällä ollut voitettavanaan vanhoja juurtuneita opportunistisia ja reformistisia traditioita taktiikassa, työn järjestelyssä ja työmetoodeissa, niinkuin kapitalististen maiden kommunistisilla puolueilla. Samalla bolshevikit, tutkittuaan huolellisesti ja omaksuttuaan*

porvarillis - demokraattisen vallankumouksen opetukses ja liberaalisen porvariston osuuden näissä vallankumouksissa, hylkäsivät kaiken kelpaamattoman, mitä oli lännen sosdem puolueiden ja työväen joukkojärjestöjen teoriassa ja ohjelmassa, sekä ottivat niistä kaiken, mikä niissä oli hyvää.

Minkälaiset olivat olosuhteet tsaristisella Venäjällä ja ulkomailla silloin, kun bolsheviki puolue alkoi järjestyä Venäjällä ja sosialidemokraattiset puolueet lännessä.

Tsaristisella Venäjällä ei vuoteen 1905 asti ollut minikäänlaisia legaalisia puolueita. Vieläpä liberaalisen porvaristonkin (kadetit) oli julkaistava puoluelehteään "Osvobozhdenie" ulkomailla (Saksassa — Stuttgartissa). Ulkomailla taas melkein työväen joukkoliikkeen koko olemassaoloajan, lukuunottamatta harvoja ja väliaikaisia poikkeuksia, kuten esim. poikkeuslakiaika sosialisteja vastaan Saksassa, olivat olemassa vapaat sosialidemokraattiset puolueet — eikä ainoastaan sotaan asti, vaan sodan aikanaikin. Ratkaisevimmissä kapitalistimaissa (Ranskassa, Saksassa, Englannissa, Amerikassa, Tšekko-Slovakiassa ja useissa muissa maissa) ovat kommunistiset puolueet enemmän tai vähemmän laillisia. Juuri näistä puolueista tulee olemaan kysymyksiä. Nämä puolueet asetan entisen tsaristisen Venäjän bolsheviki puolueen kanssa vastakkain ja rinnastan niitä siihen.

Vuoteen 1905 asti ei Venäjällä ollut olemassa laillisia joukkoammattiliittoja. V. 1905 jälkeen, jolloin VSDTP (bolshevikit ja menshevikit) muodostivat ne, viettivät ne kituvaa elämää vuoteen 1912 asti. Menshevikit pyrkivät antamaan muodostamilleen ammattiliitoille samoja tehtäviä ja saman luonteen, kuin mikä oli ominaista ammattiliitoille lännessä. Ja jos tämä ei heille onnistunut, niin vain siitä syystä, että bolshevikit kävivät työväen joukkojärjestöjen sisällä väsymä-

töntä taistelua näitä yrityksiä vastaan. Sota-aikana, helmikuun vallankumoukseen asti, olivat ammattiliitot joko kiellettyjä tai asetettu sellaisten poliisimääräysten alaisiksi, että ne eivät voineet normaalisesti toimia. Ulkomailla oli ammatillisessa liikkeessä seuraava tila: päämaissa — Englanti, Amerikka ja Italia — muodostettiin ammattiliitot ennen sosialidemokraattisten puolueiden järjestämistä, Ranskassa oli ammattiliike syndikalismiin läpitunkema, joka oli välinpitämätön poliittiseen puolueeseen nähden, kun taas samaan aikaan eräissä maissa (Englanti, Belgia, Ruotsi jne) ammattiliitot kuuluivat kollektiivisesti työväenpuolueeseen, niin että vississä määrin voidaan sanoa eräiden puolueiden olleen ammattiliitoista muodostettuja. Saksassa voidaan myös sanoa, että *ammattillinen liike on stellä itsenäisiä työväen poliittisia puolueita vanhempi*, 60-luvulla eri työläiskesköksissä ammattiliitot (esim. latojain, Berliinin sikarityöläisten ym) syntyivät ja toimivat aikaisemmin kuin työläisten sivistysliitot, joista muodostui Saksan kaksi työväenpuoluetta — lassalalaiset ja eisenachilaiset (jotka myöhemmin muodostivat Saksan sosialidemokraattisen puolueen) ja vapautuivat porvariston talutusnuorasta — porvarillisen ta edistysmielisestä puolueesta. Työläisten lakkotais- telut tapahtuivat varsinkin 60-luvun jälkipuoliskolla ilman poliittisten puolueiden johtoa *). Itsestään selvää on, että yksityiset sosialistit ja erikoisesti Marxin ja Engelsin johtama I internationale suuresti vaikuttivat ammattiliittojen syntymiseen ja lakkotais- teluihin, mutta tosiasia on, että vieläpä Saksassakin tällä ajalla *poliittiset puolueet eivät järjestäneet lakkoja eivätkä*

*) Varsin luonteenomainen on suhtautumisesta lakkoon erään sellaisen poliittisesti aktiivisemmän työväenpuolueen, yleissaksalaisen työväenliiton (poliittinen puolue, jota johti Lassalle ja hänen kuolemansa jälkeen Schweltzer) Berliinissä v. 1868 elokuussa pidetyn edustajakokouksen päätös. Kokous äänesti 3,417 äänellä, et lakan johtamisen puolesta, vaan ystävällisen suhtautumisen puolesta lakkoon ja vähemmistö äänesti 2,588 äänellä tätäkin epämiel- räistä päätöstä vastaan. Edustajakokous hylkäsi ehdotuksen yleis- saksalaisen työläiskongressin koollekutsumisesta yhteisten työläis- ten ammattiliittojen perustamista varten.

johtaneet ammattiliittoa. Myöhemmin, poikkeuslakien julkaisemisesta alkaen sosialisteja vastaan, Saksan ammattiliitot olivat kuitenkin pienemmässä määrin iskujen kohteena kuin poliittinen sosialidemokraattinen puolue. Kapitalismin myrskyinen kehitys voimistutti ammatillista liikettä vainoista huolimatta. Muodostuneissa olosuhteissa ammattiliitot eivät voineet olla lisäämättä itsenäisyyttään.

Sosialidemokraattinen parlamenttiryhmä, jolle keskuskomitean tehtävät siirtyivät, ei johtanut proletariaatin taloudellista taistelua, vaan harrasti poliittis-parlamenttaarisia kysymyksiä. Täten jo, sosialidemokraattisen puolueen ja ammattiliittojärjestön olemassaolon aivan ensihetkestä alkaen, viimeksimainitulla syntyi pyrkimys itsenäisyyteen. Tsaristisella Venäjällä taas bolshevikien puoluejärjestöt johtivat molempia, niin taloudellisia kuin poliittisiakin taisteluita. Ulkomaille oli tehtävät jaettu sosialidemokraattisen puolueen ja ammattiliittojen kesken: puolue harrasti puhdasta politiikkaa ja ammattiliitot taloudellista taistelua. On alleviivattava, että eräät kapitalististen maiden kommunistiset puolueet eivät nykyään katso tehtäväkseen taloudellisen taistelun johtamista; ne uskovat sen kokonaisuudessaan ammattiliitto-oppositiille tai punaisille ammattiliitoille. Tällä tavoin ovat sosialidemokraattiset traditiot siirtyneet kommunistisille puolueille. Niissä maissa, missä kommunistiset puolueet organisoivat lakkoja ja harrastavat ammatillista liikettä, havaitaan niihin suhtautumisessa lahkolaisuutta. Kommunististen puolueiden on hyvin vaikea vapautua tästä epäkohdasta.

Bolshevistiset ja sosialidemokraattiset puolueen järjestömuodot.

Tsaristisella Venäjällä ei vuoden 1905 asti ollut vaalikamppailuja. Vaikka olikin kaupunkiduumien ja kunnallishallintojen (semstvojen) vaaleja, eivät työläiset ja talonpojat osallistuneet niihin. Heillä ei ollut

äänioikeutta. Vuoden 1905 jälkeen säädettiin valtakunnan duuman vaaleihin työläisille omanlaisensa äänestys ehdot: muodostettiin erikoiset työläiskuuriat ja työläiset äänestivät tehtaittain ja työpaikoittain.

Mitä erikoisuuksia on bolshevistisen puolueen muodostamisessa tsaristisella Venäjällä? Vuoteen 1905 asti kaikki puolueet olivat Venäjällä laittomia, vaaleja ei ollut ja näissä olosuhteissa (ja tämä on tärkeintä) bolshevikit osasivat löytää oikeat menettelytavat puolueen rakentamiselle, värväämällä sen riveihin työläisiä tehtaitta ja työpaikoilla, muodostamalla työläisistä poliittisia ja itseopiskeluterhoja. Bolsheviki puolueen maanalainen asema sysäsi sitä myöskin *puolueeryhmien muodostamiseen työpaikoilla*, sillä siellä oli työskentely helpompaa ja mukavampaa. Näin bolshevikit alkoivat puolueen rakentamisen tehtaitta ja työpaikoilta ja tämä antoi loistavat tulokset taantumisvuosina sekä helmikuun vallankumouksen jälkeen ja erikoisesti Lokakuun vallankumouksen aikana v. 1917, kansalaissodan ja suuren sosialistisen rakennustyön kaudella. Vuoden 1908 jälkeen, taantumuksen aikana, jolloin paikalliset puoluekomiteat ja puolueen johto (KK) joutuivat hetkellisesti hajoitetuiksi, jäi tehtaille ja työpaikoille sitenkin pohja, pieniä puoluesoluja, jotka suorittivat siellä työtä. Kun helmikuun vallankumouksen jälkeen järjestettiin työläisten edustajain neuvostot, suoritettiin edustajain vaalit myöskin tehtaitta ja työpaikoilla. On mielenkiintoista merkitä, että myöskin kaupunkipiirien dnumavaalit ja perustavan kokouksen vaaleista jotka tapahtuivat työpaikoilla, vaan valitsijain asuinpaikkojen mukaan, bolshevikit helmi- ja lokakuun vallankumouksen jälkeen suoriutuivat varsin menestyksellisesti, vaikka heillä ei ollut järjestöjä valitsijain asuinpaikoittain, vaan agitatio suoritettiin työpaikoilla ja kasarmeissa. Solut, piirikomiteat ja kaupunkikomiteat kävivät vaalikamppailua muodostamatta vaaleja varten erikoisia järjestöjä valitsijain asuinpaikkojen mukaan. Bolsheviki puolue on aina rakentanut alimmat puoluejärjestönsä *puolueen jäsenten työpaikkojen mukaisesti*.

Kokonaan toisin oli ulkomailla. Siellä vaalit tapahtuivat ei työpaikoittain vaan vaalipiireittäin, valitsijain asuinpaikkojen mukaan. Päätehtäväkseen asettivat sosialistiset puolueet vaalien suorittamisen, taistelun vaaliliistojen avulla, ja siksi puoluejärjestö oli rakennettu puolueen jäsenten asuinpaikkojen mukaan, että olisi helpompi järjestää heidät vaalikamppailun varalta vastaavissa vaalipiireissä.

Ei voida sanoa, etteikö sosialidemokraattisilla puolueilla olisi ollut yhteyttä tehtaiden ja työpaikkojen kanssa. Ne olivat niiden kanssa yhteydessä ammattiliittojen kautta, joiden johdossa olivat sosialidemokraattisten puolueiden jäsenet. Vaikkakaan ammattiliitot eivät rakentuneet työpaikkaperiaatteelle, oli niillä kuitenkin työpaikoilla valtuutettunsa, kassanhoitajansa ja samalla nämä kassanhoitajat ja ammattiliittovaltuutetut olivat useimmassa tapauksessa sosialidemokraatteja ja heidän ja ammattiliittojen välityksellä olivat sosialidemokraattiset puolueet yhteydessä työpaikkojen kanssa. Kun kommunistiset puolueet muodostuivat (ja ne muodostuivat eräissä maissa sosialidemokraattisten puolueiden hajaantumisen ja niistä eroamisen tuloksena ja toisissa maissa — Tšekko-Slovakiassa ja Ranskassa — enemmistö sosialidemokraattisen puolueen jäsenistä liittyi Kommunistiseen internationaaleen ja vähemmistöksi jääneet järjestäytyivät sosialidemokraattiseksi puolueeksi), rakensivat ne järjestönsä tarkalleen sosialidemokraattiselle pohjalle. Ja tämä tapahtui siitä huolimatta, että kommunistiset puolueet aivan syntymästään alkaen asettivat itselleen kokonaan toiset tehtävät kuin sosialidemokraattiset puolueet. Ne asettivat tehtäväkseen porvariston kukistamisen ja vallan valloittamisen proletariaatille, kun kansainvälinen sosialidemokratia sodan aikana taas luki omaa porvaristoaan ja sodan jälkeen muuttui porvariston tärkeimmäksi yhteiskunnalliseksi tueksi. Siitä huolimatta kommunistiset puolueet rakensivat järjestönsä samoin kuin sosialidemokraattiset puolueet, vaalipiireittäin ja valitsijain sekä puolueen jäsenten asuinpaikkojen mukaisesti. Tässä on merkit-

tävä, että niillä ei ollut omia ammattiliittojärjestöjä, ja sielläkin, missä ne tällaisia järjestivät, ei näillä järjestöillä vielä tähän asti ole ollut lujaa järjestöllistä yhteyttä työpaikkojen kanssa. Näinollen muodostuivat kommunistiset puolueet kapitalistisissa maissa ilman, että niillä oli pysyvää organisaatiota yhteyttä työpaikkojen kanssa. Juuri tämä on suurin puutteellisuus kommunististen puolueiden rakenteessa, mikä opettajien on kansainvälisissä puoluekouluissa opetuksessaan selvästi ja näkyvästi alleviivattava. Kommunistisilla puolueilla ovat toiset tehtävät, mutta ne rakensivat puoluejärjestönsä samalla tavalla kuin sosialidemokraattiset puolueet. Kun sosialidemokraattiset puolueet olivat sidotut työpaikkoihin ammattiliittojen kautta, niin kommunistisilla puolueilla ei puoluejärjestöä muodostettaessa ollut tällaistakaan yhteyttä työpaikkojen kanssa — ei edes niilläkään puolueilla, joilla on suuri vaikutus punaisiin ammattiliittoihin (Tšekko-Slovakian ja Ranskan kompuolueet). Kommunistiset puolueet ottivat heti syntymisensä jälkeen sosialidemokraattisen puolueen organisatiomuodot, koska niille eivät olleet tunnettuja erikoiset bolshevistiset puoluerakenteen muodot ja menetelmät. Useissa maissa sodan aikana ja heti sodan päätyttyä valitsivat tehdastyöläiset kuitenkin keskuudestaan vallankumouksellisia valtuutettuja (Saksassa ne näyttelivät suurta osaa sodan aikana suurten lakkojen yhteydessä), valitsivat tehdaskomiteoita (esimerkiksi Englannissa) sekä lähettivät edustajiaan neuvostoihin. Näin ollen kommunistiset puolueet saattoivat varmistautua työläisten työpaikoittain järjestämisen edullisuudesta asuinpaikoittain järjestämiseen verraten. Mutta sen jälkeen, kun vallankumouksen myrskyaalto oli ohi, sosialidemokraattiset traditiot nousivat pinnalle ja peittivät bolshevistisiä työpaikoilla työskentelymuotoja lähentyvät organisatiomuodot. Juuri tässä on pääsyy, miksi kommunistiset puolueet, varsinkin keski- ja alimmat puolue- ja vallankumouksellisten ammattiliittojärjestöjen elimet ja kaaderit, jotka faktillisesti kantavat hartellaan puolue- ja vallankumoustyön, tällöin kieltäytyivät näistä

miltei bolshevistisista työpaikka-työmetoodeista ja nyt, puoluejohdon taholta tarpeellista vastarintaa kohtamatta, vastustavat näiden metoodien käytäntöönottamista, siitä huolimatta, että ne ovat todistaneet parannuttansa sosialidemokraattisiin verrattuina.

Puoluejärjestön puuttuminen tehtailla ja työpaikoilla heijastuu hyvin voimakkaasti kommunististen puolueiden työskentelyssä. Sen todistaa väkikäpa seuraava esimerkki. Kun puolue Saksassa v. 1923 ei käyttänyt hyväkseen vallankumouksellista tilannetta porvariston kukistamiseksi, ei tämä suinkaan johtunut yksistään oikean vallankumouksellisen johdon puuttumisesta, vaan myöskin laajojen ja lujien yhteyksien puuttumisesta tehtaiden ja työlaitosten kanssa. V. 1923 Saksan sosialidemokraattinen puolue oli kovasti heikentynyt ja siitä pakeneminen oli aivan uskomattoman suuri. Reformistisilla ammattiliitoilla oli v. 1922 riveissään 9 miljoonaa jäsentä (7,895,065 työläistä ADGB:ssä ja loput virkailijain ammattiliitoissa) ja v. 1923 niitä oli jällellä vajaa 3 miljoonaa. Reformististen ammattiliittojen koneisto hajosi, niillä ei ollut varoja maksaa ammattiliittovirkailijain palkkoja. Saksan kommunistinen puolue olisi tällöin voinut valloittaa vallan, jos sillä olisi ollut vallankumouksellinen johto, jos se olisi käynyt tositaistelua sosialidemokraattista puoluetta ja reformisteja vastaan ja jos se olisi ollut lujasti sidottu työpaikkoihin, sekä tietänyt, miten tehtaiden työläiset elävät, ja mobilisoinut työläiset taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta, vallankumouksellista yhteisrintamataktiikkaa käyttäen, brandlerilaisen yhteisrintaman asemasta saksilaisten sosialidemokraattien "vasemmistolaisten" ja niiden Zeichnerin hallituksen kanssa. Brandlerilaisen opportunistisen johdon v. 1923 kokoonkutsuma edustajakokous, jonka piti päättää kysymyksestä, esiinnyäänkö vai ei, oli kokoonpantu pääasiassa puolueoimtsijoista, kooperatiivitoimtsijoista ja ammattiliittovirkailijoista, joiden keskuudessa oli runsaasti oikeisto-opportunisteja, kuten Brandler, Thalheimer, Walcher, jotka eivät olleet joukkojen kanssa yhteydessä — nämä ihmiset eivät

tienneet miten työläisjoukot elävät ja ajattelevat ja tämä kokous hyväksyi päätöksen olla esiintymättä.

Solut työpaikoilla ja katusolut.

Tsaristisella Venäjällä solut (tai yksityiset bolshevikit tehtaissa, joissa ei ollut puoluesolua) käyttivät hyväkseen kaikkia epäkohtia työmaalla: mestareiden törkeyttä, poistoja palkanmaksussa, sakkoja, sitä, ettei laitoksen hallitus antanut apua loukkaantumistapauksissa jne — suullisessa agitatioissa työpenkkien ääressä, lentolehdistisissä, lentävissä kokouksissa tehtaan lähistöllä, pihamaalla, sekä myöskin tietoisempien ja vallankumouksellisten työläisten kokouksissa. Bolshevikit yhdistivät työpaikoilla olevat epäkohdat itsevaltiuteen, sillä työläiset tunsivat selässään tsaristiset nagaikat, vankilat ja karkotukset, mitkä olivat seurauksena protestista ja lakkoilusta työnantajaa vastaan. Samanaikaisesti puoluesolut yhdistivät agitationissaan itsevaltiuden kapitalistisen järjestelmän kanssa ja sen vuoksi, jo heti työväenliikkeen kehityksen alusta, bolshevikeilla muodostui *yhteys taloudellisten ja poliittisten vaatimusten välillä, taloudellisen ja poliittisen taistelun välillä*. Kun tehtaan tai työlaitoksen työläisten mieliala oli lakon puolesta, asettuivat bolshevistiset solut sen johtoon. Yhdessä työhuoneessa syntynyt lakko levisi toisiin osastoihin ja bolshevikkien puoluejärjestön vaikutuksen alaisina tehdaslakot muodostuivat usein katumielenosoituksiksi ja taloudelliset lakot muuttuivat täten poliittiseksi taisteluksi.

Tsaristisen Venäjän työväenliikkeen historiassa eivät ole harvoja tapaukset, jolloin yksityisten tehtaiden lakot muuttuivat koko kaupungin tehtaita käsittäviksi ja levisivät toisiinkin kaupunkiin. Bolshevikkien työn salaisuudesta huolimatta tällaiset lakot vaativat arvaamattoman suuren määrän uhreja heidän sekä vallankumouksellisten työläisten puolelta. Mutta näiden uhrien esimerkeillä kasvatettiin jokapäiväisessä työssä ja taistelussa yhä uusia ja uusia kaadereita, jotka jatkoivat taistelua. Täten bolshevikkien solut tulivat joukko-

jen taistelun organisaattoreiksi ja kävivät sekä taloudellista että poliittista taistelua.

Kominternin III kongressissa, v. 1921, hyväksyttiin ensimmäiset teesit kapitalististen maiden kommunististen puolueiden puoluerakenteesta. Vuoteen 1924 saakka kommunistiset puolueet eivät mukautuneet näihin III kongressin päätöksiin. Nykyään kaikilla kommunistisilla puolueilla on olemassa tehdassoluja, mutta useimmassa tapauksessa ja varsinkin siellä, missä kommunistiset puolueet ovat laillisia, ei työpaikoilla tosiasiallisesti työskennellä. Sosialidemokraattiset puoluerakennetraditiot ovat juurtuneet niin syväälle kommunistipuolueiden riveihin, että puolueen jäseniäkin painostetaan silloin, kun he soveltavat bolshevistisiä organisaatiomuotoja. Tehdassoluja on olemassa jo useimmissa työpaikoissa, mutta ne eivät vielä läheskään ole muuttaneet työmetodejaan. Ne käsittelevät puoluekysymyksiä, osallistuvat tehdaskomiteoiden vaaleihin, julkaisevat joskus tehdaslehteäkin, mutta *eivät harrasta työpaikkakysymyksiä*, eivät harjoita suullista, yksilöllistä agitatiota työpaikalla, tehtaan porteilla, katuvaunussa, maanalaisella radalla työhön ja työstä matkustettaessa, harvoin ne organisoivat esiintymisiä työpaikoilla tehdaskomiteain järjestämässä kokouksissa, joissa sosialidemokraatit ja reformistit esiintyvät ja joissa voitaisiin osoittaa ja todistaa niiden peffuruus. Tehdassolut eivät kontrolloi ja ohjaa kommunistien työtä reformistien johtamissa tehdaskomiteoissa. Ne jättävät punaiset tehdaskomiteat ilman johtoa ja siksi punaiset tehdaskomiteat eivät usein työskentele sen paremmin kuin reformistisetkaan. Puoluekomiteat eivät suorita tärkeimpiä puolue- ja ammattiliittokamppailuja tehdaskomiteain kautta. Vieläpä kunnallisia, maapäivä- ja parlamenttivaalejakaan, joita on riittävän tiheään, ei suoriteta tähän mennessä tehdas-, vaan katusolujen kautta. Kaikki tämä johtaa siihen, että tehdassolut saavat tiedon lakosta työhuoneissa usein *vasta niiden alkamisen jälkeen*. Vieläpä niissäkin tapauksissa, jolloin tehdassolut, ammattiliitto-oppositioyhtymät ja punaiset ammattiliitot valmistelevat lakkoa,

solut ja ammattiliittoryhmät vetäytyvät heti, kun lakkokomiteat on valittu, sivuun lakon johdosta, lakkaavat järjestönä olemasta, ja reformistit tietysti käyttävät tätä hyväkseen.

Tämä on sanottava useimmista kapitalististen maiden tehtaissa ja työpaikoilla olevista soluista. Tämä ei merkitse, etteikö siellä olisi yksityisiä, erinomaisesti työskenteleviä soluja, mikä osoittaa, että tehdassolusysteemillä ovat kaikki edut puolellaan sosialidemokraattiseen puoluejärjestö-rakennussysteemiin verraten. Mutta on ikävää, että tällaisia soluja on vähemmistö, *valtava enemmistö työmailla olevista soluista ei työskentele tai työskentelee huonosti*. Tähän mennessä on hyvin usein huomattavissa ilmiö, etteivät kaikki työmaalla työskentelevät puolueen jäsenet kuulu työpaikkasoluun.

Bolshevikien puolue on tuntenut vain yhden perusjärjestömuodon: solu työmaalla, laitoksessa, kasarmissa jne. Ottaen huomioon rajojen tuolla puolen vallitsevat olo, Kominternin oli pakko ottaa käytäntöön vielä yhden lisäjärjestömuodon — *katusolut*. Ne otettiin käytäntöön sellaisia puolueen jäseniä, kuin perheenemäntiä, pienkäsityöläisiä ym varten. Katusoluihin tulee kuulua myöskin työttömien puolueen jäsenten siihen asti, kun ovat löytäneet työmaaan, sentähden että työtön puolueen jäsen ei voi käydä tehtaalla, missä ennen työskenteli, solun kokouksissa (jos siellä on solu), koska hänellä yksinkertaisesti ei ole siihen varoja. Katusoluilla on määrätty tehtävät: käydä asunnoissa, levittää lentolehtisiä, avustaa vaalikamppailujen aikana ja olla yleensä tehdassolujen työn ulkopuolisena avustajana.

Ulkomailla suurissa kaupungeissa sattuu, että työläinen työskentelee kaupungissa, mutta asuu sieltä kaukana, joskus useiden kymmenien kilometrien päässä sijaitsevassa pikkukaupungissa. Iltasittain sekä pyhäpäivisin työpaikalta kaukana olevaa puolueen jäsentä tulee käyttää piirikomitean ja katusolujen työskentelyyn asuintopaikallaan. Tällöinkin tällaisen puolueenjäsenen perustyönä on työskentely työmaansa solussa.

Vaikka katusolut katsotaankin vain apujärjestöiksi, niin kommunistiset puolueet lähtivät juuri näiden solujen järjestämisen tielle. Ne järjestivät asiat niin, että näihin katusoluihin kuului *fosiassiallisesti* 80 % ja joskus enemmänkin puolueen jäsenistä.

Toisin sanoen, ne löysivät aukon, minkä kautta yrittivät kuljettaa vanhan järjestömuodon, jättää voimaan vanha järjestömuoto jäsenten asuntopaikoittain.

Kommunistisen internationalen organisatio-osaston viiden vuoden aikana käymä taistelu sen puolesta, että kommunistiset puolueet tarkistaisivat katusolujen jäsenistön ja poistaisivat niistä kaikki työpaikoissa työskentelevät, ei ole johtanut juuri mihinkään tulokseen. Jos otamme tiedot Saksan kommunistisesta puolueesta, niin näemme, että v. 1931 joulukuun lopussa puolueella oli 1983 tehdassolua, mutta katusoluja 6196. Jäsenmääränsä nähden viimeksi mainitut olivat kyllin runsaslukuisia, mutta kuitenkin vähän toimivia. Toisissa tapauksissa on tehdassolujen järjestämisen välttämiseksi alettu muodostaa niin sanottuja *keskitettyjä ryhmiä*. Otetaan eri tehtaista ja työmailta joidakin henkilöitä ja niistä muodostetaan ryhmä, jonka tulee tehdä työtä näillä työpaikoilla. Tällaiset solut — pääasiassa Englannissa — eivät ole tuottaneet sitä tuosta mitä tehdassolut olisivat antaneet. Ranskassa muodostettiin soluja siten, että 1—2 henkilöä otettiin tehtaalta ja 12—16 puolueen jäsentä kiinnitettiin tehtaan ulkopuolelta. Ja tätäkin sanotaan tehdassoluksi. Näille 12—16 puolueen jäsenelle useassa tapauksessa näyttää vähäarvoiselta se, mitä tapahtuu työpaikassa, ja siksi solu harrastaa luonnollisesti kaikkea muuta, mutta ei työpaikan asioita.

Vaikeudet kommunististen työmaasolujen työssä kapitalistisissa maissa ja niiden vaikeuksien voittamismetodit.

Työpaikoilla työskentelyssä on tietenkin olemassa vaikeuksia, joita opettajat eivät saa sivuuttaa. Tsaristisella Venäjällä bolshevikkipuolue oli laitton ja puo-

luesolut tietysti olivat myöskin laittomia. Kun puolue tuli legaaliseksi, tulivat solutkin legaalisiksi. Ulkomaille on tilanne kokonaan toinen. Tärkeimmissä kapitalistisissa maissa ovat puolueet legaalisia, mutta solujen tulee olla illegaalisia. Ikävä kyllä, niiden ei onnistu työskennellä huomaamattomasti. Työnantajat ja heidän vakoilijansa seuraavat vallankumouksellisia työläisiä ja heittävät heidät ulos tehtaistaan. Reformistiset ammattiliitot eivät esitä protestiaan: päinvastoin viimeksimainitut ovat usein aloitteentekijöinä kommunistien tehtaasta karkottamisessa. Koska kommunistien työskentely työmaalla on säännöllisesti ollut heikkoa, eivät työläiset ryhdy erotettuja kommunisteja puolustamaan (tietenkin on sattunut myöskin päinvastaisia tapauksia). Tällaisissa olosuhteissa tehdasolut eivät useimmissa tapauksissa tee mitään ja vähäisemminkin toiminnan ilmetessä niiden jäsenet heitetään ulos tehtaasta, koska eivät voi konspiroida vähäpätöistäkään työtään. Eivät ole harvoja tapaukset, jolloin kommunisteja heitetään työmaalta ulos siitä huolimatta, että he eivät siellä mitään tee — yksinkertaisesti heidän kommunistiseen puolueeseen kuulumisensa takia. Kansainvälisten puoluekoulujen opettajain tulee ottaa nämä vaikeudet huomioon ja käsitellessä kysymystä legaalisten kommunistipuolueiden työstä osoittaa, miten tällaisten solujen tulee järjestää työnsä soveltamalla *bolshevistisiä maanalaisen työn kokemuksia tehtaissa ja työmailla* tsarismia aikana — mikä työ tuotti tällöin loistavia tuloksia. Alkoon tämä näyttökö johtavalta. Työnsä konspireeraamisen taitamattomuudesta työpaikoilla kommunistiset puolueet kärsivät varsin suuresti menettämällä kommunisteja ja vallankumouksellisia työläisiä heidän työstä erottamisensa vuoksi. Eräistä kommunisteista voi näyttää ja itse asiassa näyttääkin häpeälliseltä, että sosialidemokraatit, nationalistit ja muiden puolueiden jäsenet avoimesti voivat tunnustaa itsensä, ja heidän siitä huolimatta, että kommunistinen puolue on laillinen, täytyy salata siihen kuulumisensa. Eikö tällainen salaaminen ole pelkuruinta tai oikeisto-opportunismia? Ei ollenkaan. Pel-

kuruutta ja oikeisto-oppportunismia tämä on silloin, kun solun jäsenet tai yksityiset kommunistit pelkäävät ja välttävät esiintymistä reformisteja ja sosialidemokraatteja vastaan tehtaan työläisten kokouksissa, kun viimeksimainitut ehdottavat suostuttavaksi työläisten elintason alentamiseen, hyväksymään työläisten erotamisen tai äänestävät sosialidemokraattien ja reformistien ehdotusten puolesta jne. Ikävä kyllä, tällaisia tapauksia on ollut. Ei ollenkaan vaadita huutamaan tehtaissa ja työmailla, että olen muka kommunisti, siltikään aina harjoittamatta kommunistista toimintaa. Voidaan ja tulee suorittaa todellista puolue työtä, yhdistämällä puolueen tunnustauseet jokapäiväiseen taisteluun tehtaassa, nimittämättä itseään kommunistisen puolueen tai sen solun jäseneksi. Aina voi löytää tähän sopivia muotoja. Eiköhän voi sanoa: "Luin tänään sellaisen ja sellaisen tiedoituksen" tai "Eräs tehtaamme työläinen tai naapuritehtaan työläinen sanoi minulle" jne. Sanalla sanoen, tehdä kaiken solun ja puolueen päätösten mukaisesti, mutta siten, ettei se muodollaan ole paljastavaa, vaan vieläpä "viatonta". Siinäkin tapauksessa, jolloin joku esiintyy laitoksen työläisten yleisessä kokouksessa solun valtuuttamana, ei aina vaadita hinnalla millä hyvänsä ilmoittamaan, että esiintyy solun nimessä. Tärkeintä on, että puhe vastaisi solun päätöksen henkeä ja ehdotus olisi myöskin solun laatima tai hyväksymä. Solun toiset jäsenet ja heille myötätuntoiset eivät ainoastaan äänestä solun valtuuttaman toverin tekemän ehdotuksen puolesta, vaan heidän tulee vielä käydä agitatiota työläisten keskuudessa tämän ehdotuksen puolesta. Maissa, joissa kommunistiset puolueet ovat illegaalisia, on asia toisin. Siellä ovat puolue sekä solut maanalaisia, mutta ikävä kyllä, nekin vielä huonossti naamioivat työnsä.

On vielä eräs suuri vaikeus, mikä opetuksessa tulee huomioida ja erikoisen voimakkaasti alleviivata.

Tsaristisella Venäjällä sisäinen järjestys tehtaissa ja työmailla oli heikkoa, verrattuna asemaan tehtaissa suurissa kapitalistisissa maissa, varsinkin siihen verrattuna, mikä siellä vallitsee nykyään kapitalistisen

rationalisoinnin ja konveijerisysteemin käytäntöön ottamisen jälkeen, mikä puristavat työläisestä kaiken voiman. Ennen tsarismiin kukistumista porvaristo maksoi niin viheliäisesti työläisille ja työläiset kävivät niin energistä taistelua työlaitoksen sisäisen järjestyksen huonontamista vastaan, että tehtailijain oli yleisesti pakko kieltäytyä Taylorin työmetoodien käyttöönottamisesta ja työläisten riiston kiristämisestä. Tämä helpotti puoluettyötä työlaitoksissa. Tehtaiden ja työlaitosten työläiset, kuuluivatpa miten tahansa nimitettyyn sosialistiseen puolueeseen *), kävivät yhdessä työläisbolshevikkien kanssa taloudellista ja poliittista taistelua (lakot, mielenosoitukset, jopa kapinatkin). Tämä ei suinkaan merkitse, että bolshevikkipuolue ja yksityiset bolshevikit uivat virran mukana, että he salasivat bolshevistiset periaatteensa työpaikoilla. Päinvastoin, bolshevikit kävivät työpaikoilla, maanalaisissa lehdissä ja bolshevikkien julistuksissa ankaraa taistelua menshevikkejä, likvidaattoreita, trotskilaisuutta, eserriä, kansansosialisteja ym vastaan. Vakuuttavassa agitatioissaan, toiminnassaan, toisten puolueiden jäsenten kanssa väitellessään, perusteluissa ja ajallaan tehdyissä ehdotuksissaan, työläisten aseman tuntemisessa työmaalla, työmetodeillaan, työläisten osallistumisella kysymysten ratkaisuun, taistelujen tarmokkaalla valmistamisella ja organisaatiometodeillaan bolshevikit todistivat olevansa oikeassa ja puolueensa etevämmyyden toisten puolueiden rinnalla. Siksi bolshevikkipuolueelle onnistuikin järjestää alliaalta päin yhteisrintama kaikkien suuntien työläisten kanssa Venäjällä koko työväenliikkeen historian aikana — vieläpä silloinkin, kun menshevikit kirkuivat bolshevikkien "lakkokiihkosta" v. 1912—1914, sekä silloin, kun Moskovan bolshevikit Kerenskin aikana v. 1917 elokuussa toimeenpanivat yleislakon valtakunnan neuvottelua vastaan, missä menshevikit ja es-er-

*) Vuoden 1905 jälkeen muodostettiin tsarismiin johtamia "mas-tasotnalaisia" ryhmiä, jotka tunkeutuivat rautatielaitokseen, pää-aslassa virkailijoiden keskuuteen. Tehtaissa ei näillä työläisten ja toimitsijain keskuudessa ollut mitäänlaista vaikutusta.

rät soittivat ensi viulua, ja sitten lokakuun päivinä v. 1917, jolloin bolshevikit nousivat kapinaan porvaristoa, menshevikkejä ja es-erriä vastaan.

Eräitä tässä mainittuja edullisia ehtoja ei nykyisillä kommunistisilla puolueilla ole. Niiden tulee käydä taloudellista ja muutakin taistelua samanaikaisesti sosialidemokraatteja, reformistisia ammattiliittobyokraatteja, fasisteja, keltaista ammattiliikettä ja kaikkia vastaan.

Nämä kaikki ovat yhdessä työnantajan puolella. Pieninkin varomattomuus työssä kommunistien kuin myöskin ammattiliitto-opposition tai punaisten ammattiliittojen jäsenen taholta — ja hänet heitetään ulos työhuoneesta. Tämä velvoittaa käyttämään työmetodeja, jotka takaavat proletariaatin vallankumoustaistelussa suurimman tehon pienimmillä menetyksillä.

Tällaisia voivat olla vain kokeillut bolshevistiset metodit. Kommunistien velvollisuus on voittaa kaikki vaikeudet. Mitä enemmän on vaikeuksia, sitä enemmän on tehtävä ahkeraa ja tarmokasta kommunistista työtä tehtaassa, porteilla ja kaikkialla, missä vain on vielä työssä käyviä tai työttömiä työläisiä.

Työn sisällön ja metodien tulee olla bolshevistisia. Systemaattisesti on varmistuttava, todistettava varmistavilla todistuksilla ja tiedoilla, eikä ole haukuttava toisin ajattelevia, varsinkaan sosialidemokraattisia ja reformistisia työläisiä. Systemaattisesti on todistekappaleet käsissä kansantajuisesti paljastettava sosialidemokratia ja reformistit, unohtamatta tällöin nationalistisocialisteja ja yleensä vihollispuolueita, joiden mukana vielä kulkee työläisiä. Mutta agitatio yksistään ei riitä. On järjestettävä taistelua, osotettava, että kommunistit voivat järjestää taistelua ja tehdä tehottomaksi sosialidemokratian ja reformistien manööverit. Tämä voidaan saavuttaa käyttämällä bolshevistisia työ- ja organisaatiometodeja, eikä käyttämällä niitä mekaanisesti vaan konkreettisten olosuhteiden mukaisesti. Nykyhetkellä, jolloin työläisten asema kaikissa kapitalistisissa maissa on erikoisesti huonontunut, jolloin on miljoonia työttömiä, jolloin taloudelli-

sen ja finanssikriisin koko taakka ja lisääntyneet menot, jotka aiheutuvat imperialistisen sodan varustelusta ja hyökkäyksen valmistelusta Neuvostoliittoa vastaan, sälytetään työläisten kannettavaksi, — kommunistisille puolueille käy mahdolliseksi ja aivan velvoittavaksi voittaa kaikki vaikeudet ja parantaa työskentelyään.

Jäsenten värväys kommunistisiin puolueisiin ja jäsenistön virtaavaisuus.

Miten tapahtuu jäsenten värväys kommunistisiin puolueisiin? Bolshevikit värväävät ja ovat värvänneet vallankumouksellisia työläisiä työpaikoilla. Vasta vallan valtaamisen jälkeen bolshevikit alkoivat järjestää erikoisia puolueviikkoja, toisin sanoen, suorittaa määrättyjä jäsenten värväyskamppailuja; myös nämä kamppailut suoritettiin työpaikoilla. Lokakuun vallankumoukseen asti bolshevikit värväsivät jäseniä jokapäiväisen työn pohjalla. Puolueeseen hyväksytyt osallistutettiin puoluetyöhön ja liitettiin poliittisiin kerhoihin.

Miten on tapahtunut jäsenten värväys kommunistisiin puolueisiin kapitalistisissa maissa tähän asti? Värväys tapahtuu pienissä luokkataistelutilaisuuksissa tai suurissa kansankokouksissa, joskus kaduillakin (Englannissa). Esimerkiksi puhuja esiintyi kaunopuheisesti, se viehätti työläisiä ja hän antoi anomuksen puolueeseen liittymisestään. Oletamme, että hän tällöin antoi osoitteensa. Meidän puoluejärjestömme eivät ole kuitenkaan koskaan kovin kiirehtineet eivätkä vielä nykyäänkään kiirehdi päästäkseen heti yhteyteen tällaisten tovereiden kanssa, liittääkseen heidät puoluejärjestöön, löytääkseen heidät vaikkapa asunnostaan ja ottamalla selville, missä työpaikassa työskentelevät, jotta heidät voitaisiin sitoa k. o. tehtaan soluun tai lähimmän katusolun, yhteyteen. Siksi kun järjestössä keritään päästä alkuun, on suurin osa anomuksen jättäneistä kadonnut tietymättömiin muuttaneet asuinpaikkaa, matkustaneet toiseen kau-

punkiin tai hylänneet anomuksensa kommunistiseen järjestöön liittymisestä. Juuri sen takia, että puolueeseen hyväksyminen ei tapahdu työpaikalla ei puolue-solun työmaalla suorittaman työn perusteella, joka-päiväisessä työssä ja varsinkin lakkojen ja mielen-osoitusten aikana esiintyneistä työläisistä muodostu-neen puolueettoman aktiivin, solun ympärille muodos-tamisen kautta, työläiset, joita solun tulisi värvätä puolueeseen, peräytyvät ja eroavat, nekin jotka olem-me jo saaneet valloitetuksi. Voisin esittää aivan häm-mästyttäviä numeroita, jotka luonnehtisivat jäsenten virtaavaisuutta kommunistisissa puolueissa.

V. 1930 tammikuussa Saksan kommunistisessa puo-lueessa laskeettiin olleen 133.000 maksanutta jäsentä ja vuoden 1930 kuluessa puolueeseen hyväksyttiin 143.000 uutta jäsentä, joten vuoteen 1931 mennessä puolueen jäsenmäärän olisi pitänyt olla 276.000. Mutta v. 1930 loppuun mennessä oli vain 180.000 jäsentä ja näin ollen Saksan kommunistisesta puolueesta vuoden ajalla eronnut 95.000 jäsentä. V. 1931 Kominternin TK:n orgosaston Saksan puolueen tilastotietojen pe-rusteella tekemien laskujen mukaan tilanne oli seu-raava: uusia jäseniä hyväksyttiin 210.000 ja eronneita oli yhtä paljon kuin edellisellä vuonnakin. Olisivatko-han kaikki nämä puolueen jäsenet eronneet, jos puo-luejärjestö olisi työskennellyt kunnollisesti, jos se olisi huolehtinut uusista jäsenistä ja olisi osallistuttanut ne puolueetyöhön, jos se olisi antanut niille sopivaa kirjjal-lisuntaa, muodostanut kerhoja ja liittänyt ne niihin työskentelemään? Olisivatko-han tällaisten olosuhtei-den vallitessa puolueen ulkopuolella ne, jotka siitä poistui-ivat? Läulen, että eivät olisi.

Silloin kun työläisiä ja toimitsijoita joukottain hei-tetään ulos tuotantolaitoksista, tulee puolueen jäsen-ten värväyksen tapahtua erikoisesti suurissa ja joh-tavissa tuotantolaitoksissa työskentelevien keskuudes-sa. Tällaisissa tuotantolaitoksissa ja tuotantoloilla työskentelevien puolueen jäsenten, varsinkin äsken puolueeseen hyväksytyjen kanssa puoluejärjestön tu-lee ja se on velvollinen erikoisesti työskentelemään.

Heidän kanssaan on käsiteltävä kaikkien alojen kaikki tilannepoliittiset kysymykset, heitä on valmistettava, opetettava esiintymään tehtaan yleisissä kokouksissa, opetettava tekemään suullista agitatiota tehtaan työläisten keskuudessa, heidät on varustettava aineistolla sosialidemokraatteja, reformisteja, kansallissosialisteja ja hallitusta vastaan jne. Tällaista puolue-työtä on suoritettava puolueaktiivin kanssa, joka suorittaa puolue- ja ammattiliittotyötä työttömien keskuudessa ja reformistisissa ammattiliitoissa. Jos tällaista työtä suoritetaan niin vanhojen sekä äsken puolueeseen hyväksytyjen jäsenten virtaavaisuus pienenee. Yksistään se tosiasia, että tuhannet ja kymmenentuhannet liittyvät kommunistisiin puolueisiin ja vallankumouksellisiin ammattiliittoihin, osoittaa, että työläiset hyväksyvät kommunististen puolueiden ja joukkojärjestöjen tunnuslauseet, ohjelman ja taktiikan. Mutta paikallisten järjestöjen sisäinen elämä ja niiden toiminta ei tyydytä vallankumouksellisia työläisiä ja siksi puolueeseen hyväksytyistä suurin osa vetäytyy jälleen eroon. Kansainvälisten puoluekoulujen opettajille, aktiiveille ja kaadereille, jotka joutuvat tekemisiin jäsenten värväys- ja uusien jäsenten puolueessa pidättämiskysymysten kanssa, tämä ei ole ollenkaan samantekevää. Siihen on kiinnitettävä vakavaa huomiota. Tätä kysymystä on ehdottomasti tutkittava. Opettajat voivat ottaa huomioon ilmiön, johon viittasin, ja sanon että lähdän käytännöstä ja käytännöllisistä tuloksista. Ja tällä alalla käy ilmi, että kommunistiset puolueet eivät ole tähän mennessä saaneet sellaisia kaadereita, joita tarvitaan puoluejärjestön oikealla tavalla rakentamista varten.

Puoluekomiteat, puolueen sisäinen demokratia, puoluekuri, johtometodit, itsekritiikki, demokraattinen sentralismi, kaaderikysymys.

Tarkkailemme puoluekomiteoita. Kun bolshevikit rakensivat puolueensa tsaristisen järjestelmän valli-

teissa ja myöhemminkin, olivat puoluekomiteat kollektiivisia elimiä, niiden kaikki jäsenet osallistuivat kysymysten ratkaisuun ja sen lisäksi jokaisella puoluekomitean jäsenellä oli määrätty tehtävänsä.

Läänien ja kaupunkien puoluekomiteat tarkastivat ja päättivät kaikki proletariaatin taloudelliseen ja poliittiseen taisteluun liittyvät kysymykset edustajakousten, puolueen KK:n täysistuntojen KK:n ja keskuslehden ohjeiden sekä tov. Leninin osoitusten puitteissa. Ne eivät ainoastaan käsitelleet ja antaneet ohjeita, miten tätä päätöstä ja ohjetta on sovellettava käytäntöön kyseellisessä läänissä ja kaupungissa, vaan ne ottivat itselleen näiden päätösten elämään soveltamisen järjestämisen, selvittäen niitä ja tehden ne tajuttaviksi. Erikoista huomiota ne kiinnittivät piirikomiteoihin, jotka olivat välittömässä yhteydessä työpaikkasolujen kanssa. Ne seurasivat, että kaikissa puoluejärjestöissä ja varsinkin soluissa käsiteltiin puolueen päätökset ja puoluekomiteoiden ohjeet, tehtiin niistä omat päätökset ja järjestettiin niiden toteuttaminen. Ne valvoivat myöskin, ettei puoluejärjestöissä rikottu puolueen sisäistä demokratiaa, mutta samalla valvottiin, ettei puoluejärjestössä rikottu ankaraa puoluekuria. Kysymystä harkittiin päätöksen tekoon asti. Mutta kun päätös oli hyväksytty, oli se kaikille puolueen jäsenille velvoittava, niillekin, jotka olivat puhuneet ja äänestäneet sen hyväksymistä vastaan. Tämä tietenkään ei estänyt puoluekomiteaa joutumasta ankaran kritiikin alaiseksi päätöksen käytäntöön soveltamisen jälkeen samoin kuin itsekritiikkiä puoluekomitean taholta jne. Mutta kritiikki ja itsekritiikki johtivat siihen, että johtotyömetoodeja parannettiin, strategia ja taktiikka harkittiin huolellisesti ja tehdyt virheet korjattiin. Puolueen, läänin ja kaupunkikomiteain johto ei harrastanut yksistään "puhdasta" politiikkaa. Se pohti ohjelma-, taktiikka- ja organisatiokysymyksiä. Ne eivät erottaneet politiikkaa organisatiosta, päätösten tekoa niiden käytäntöön saattamisesta. Tapauksien valtavassa enemmistössä tämä oli oikeaa, elävää, vallankumouksellista,

bolshevistista johtoa. Siksi eivät saksat ideologisen joukkoihin vaikutuksen ja sen organisatorisen lujittamisen välillä olleetkaan paljon auki.

Aivan toisin ovat asiat kapitalististen maiden kommunistisissa puolueissa. Hyvin usein siellä ei ollenkaan ole paikallisia puoluekomiteoita, ja jos ne ovat olemassa, niin parhaassa tapauksessa niissä työskentelee vain yksi sihteeri, joka on joskus palkallinen, joskus palkaton, mutta itse puoluekomiteat ovat olemassa sihteerien lisäpainona, eivätkä toimi säännöllisesti kollektiivisinä eliminä.

Hyvin usein siellä, missä puoluekomiteat ovat olemassa, tekee sihteeri niiden täysi-istunnossa selostuksen, ja kaikki, mitä hän ehdottaa, hyväksytään, koska puoluekomitea (sen jäsenet) eivät ole selvillä puolueasioista. Itsestään selvää on, että tällaiset piirikomiteat ja kaupunkikomiteat eivät voi järjestää solujen työtä eivätkä kunnollisesti johtaa mitään. Paikallisiin puolue-elimiin ja erikoisesti alempiin elimiin on kiinnitettävä erityistä huomiota.

Harvoja eivät ole tapaukset, jolloin kapitalististen maiden kommunististen puolueiden edustajakokousten ja KK:n päätöksiä ei käsitellä työpaikka- ja katusoluissa eikä asuinpaikoille järjestetyissä puolueyhmissä, joita vielä on runsaasti olemassa. Päätökset käsitellään kaupunkiaktiivien ja joskus piiriaktiivien kokouksissa ja asia on sillä hyvä.

Puolueen KK:n ja -aluekomiteain päätökset harvoin tulevat soluihin asti, vaan vetelehtivät piirikomiteoissa, ja kuitenkin ohjeet, sanokaamme joukkokamppailujen suorittamisesta, olisi ennenkaikkea annettava soluille, koska solut juuri ovat joukkojen kanssa välittömässä kosketuksessa. Solut ja asuinpaikkaryhmät ovat useimmissa tapauksissa passiivisia. Ne eivät elä täydellistä elämää, kuten nykyisen ajankohdan olopuhteet vaativat, ja tämä on myöskin sosialidemokratian jätettä. Nämä puoluekomiteat elävöityvät vain vaalikamppailujen edellä. Siksi eivät ole harvoja tapaukset, jolloin puoluejärjestöiltä puuttuu puolueen sisäinen demokratia ja bolshevistinen kuri. Tässä asemassa ei ole ihmetel-

tävää, jos edustajakokousten, Kominternin ja KK:n päätökset jäävät täyttämättä. Ottakaamme esimerkiksi Kominternin kongressien, eri puolueiden edustajakokousten, Kominternin TK:n ja keskuskomitean päätökset puolue- ja ammattiliittotyön painopisteen siirtämisestä työpaikoille, puolue- ja ammattiliittojen alempien renkaiden työskentelyn parantamisesta varsinkin työpaikoilla jne.

Ilmeisesti bolshevististen työmetodien puuttumisen syitä tulee etsiä ohjaavien puoluekaatereiden (keskus-, alue-, lääni- ja osittain piirielimet) virheellisestä asenteesta.

“Itsekritiikkiä” on vaikka kuinka paljon. Kritikoidaan itseään avoimesti lakkojen aikana, jolloin olisi tarpeellista järjestää työtä sen ollessa käynnissä, kamppailujen aikana jolloin metoodien ja työn sisällön muuttamisen kautta olisi puoluevoimat järjestettävä paremmin ja syvennettävä kamppailua. Harjoitetaan kriittikää myöskin lakkojen ja kamppailujen päätyttyä, mikä on oikein, mutta uusien lakkojen ja kamppailujen aikana toistetaan vanhat virheet. Tällaisia tapauksia on paljon.

Bolshevikien puolueessa tsaarin aikana, jolloin puolue oli laitton, noudatettiin demokraattista sentralismia. Odottamatta, milloin saavat ohjeita KK:lta, aluekomiteasta, lääninkomiteasta tai kaupunkikomiteasta, puoluejärjestöt toimivat paikallisten olosuhteiden ja tapauksien mukaan yleisten puoluepäätösten ja ohjeiden puitteissa. Jos odessalaiset, moskovalaiset, bakulaiset tai tiffisiläiset olisivat aina odottaneet ohjeita KK:lta, lääninkomitealta jne, joita taantumusvuosina ja sodan aikana kaikin ajoin ei ollut vangitsemisten takia olemassakaan, niin mitä olisi seurannut? Bolshevikit eivät ehkä olisi valloittaneet joukkoja eikä heillä olisi ollut vaikutusta niihin. Lääninkomiteat ja kaupunkikomiteat julkaisivat itse julistuksia ja lentolehtisiä kaikista kysymyksistä silloin kun se oli tarkoituksenmukaista.

Ikävä kyllä, useissa kommunistisissa puolueissa on yhisentralismi, varsinkin julkisissa puolueissa. KK:n

on annettava lentolehtiset paikallisille järjestöille, KK:n on sanottava ensikolmelta sanansa merkityksellisistä paikallisistakin tapahtumista ennenkuin paikkakunnilla lähdetään liikkeelle. Ei ole sitä alatukykyä, mikä puoluejärjestöllä tulisi olla, jotta ne orientoituisivat tilanteen ja paikallisten olosuhteiden mukaan, tekisivät päätöksen tarpeellisella hetkellä ja tietenkin saattaisivat sen käytäntöön puolueen ja Kominternin päätösten perusteella, huolimatta siitä, onko olemassa ohjeita tai ei. Vieläpä niissäkin tapauksissa, jolloin on olemassa keskukselta määrätty ohjeet, mutta ne eivät läheskään aina tule puolueen jäsenjoukkojen tietoon, ei ylempänä olevan elimen taholta riittävästi kontrolloida niiden täyttämistä. Kaikkia näitä ilmiöitä vastaan on käytävä ankaraa taistelua ja opetettaessa on asian tämä puoli otettava huomioon. Bolshevikien puolueessa oli puolueetyössä tällainen perusta: tehtäihin ja työpaikoille työpaikkasolun kautta. Yhteys joukkoihin ja niiden johtaminen tehdaskomitean ja joukkojärjestöissä toimivien puoluefraksiain kautta oli elävä. Puoluelehdistö, kirjallisuus, suullinen ja kirjallinen agitatio oli tarkoitettu joukoille. Koska bolshevistinen puolueentisellä tsaarin Venäjällä oli maanalainen helmikuun vallakumoukseen asti, niin keskuksissa (KK:lla), enempää kuin paikkakunnillakaan (piirikomiteoissa, kaupunkikomiteoissa ja läänin komiteoissa) ei ollut suurta koneistoa — niillä ei ollut eikä voinut olla vakinaista huoneistoakaan vähänkään laajemmalle koneistolle. Ja rahavaraitaan eivät sallineet suurta koneistoa. Siksi puolue työn pääpaino (eikä yksistään puolue työn, vaan myöskin laillisten ja laittomien ammattiliittojen toiminta) siirrettiin luonnollisesti tehtaille ja työpaikoille. Tämä tilanne säilyi puolueetyössä helmi- ja lokakuun välisenä aikajaksona v. 1917, jolloin bolshevikien puolue oli jo päässyt julkiseksi ja teki valtavaa joukkotyötä, mutta KK:n, alrekomitean ja lääninkomiteain koneistot olivat mahdollisimman pienet. Työskentely nojasi entiseen tapaan piirikomiteoihin, alapiirikomiteoihin ja työpaikkasoluihin.

Kapitalististen maiden legaalisisissa puolueissa on jär-

jestys puoluekoneistossa päinvastainen: legaalisisina olen on kommunistipuolueella käytettävissään riittävät huoneistot, mihin se sijoittaa koneistonsa.

Koneiston päävoimat ovat keskittyneet KK:n alue- ja kaupunkikomiteoihin (agit-, org-, ammattiliitto-, nais-, parlamentti- ja maaseutu- ja muihin osastoihin), mutta piirikomiteoissa ja soluissa on tyhjiys. Useissa teollisuuskeskusten piirikomiteoissakaan, soluista puhumattakaan, ei ole edes palkallista sihteeriä. Piirikomitean tulee "saada kaikki" keskukselta ja näin tyrehtyy paikallisen puoluejärjestön aloitekyky. Tätä ilmiötä vastaan Kominternin TK käy ankaraa taistelua. Taistelu tätä vastaan on sitäkin välttämättömämpi, koska taaskaan ei ole kysymys puhtaasti ulkonaisista legaalisisista tai ei-legalisista organisatio-oloista. Ei, vaan kysymys on siinä, että saataisiin suunta joukkotyöhön, ja tiukka, pysyvä yhteys joukkoihin. Organisaatiomuodot on alistettava tämän tarkoituksen alaisiksi, palvelemaan sitä, eikä päinvastoin.

Sitäpaitsi kapitalististen maiden legaalisten kommunistipuolueiden yhteys joukkoihin ja joukkojen johtaminen tapahtuu paperilla — julistusten — sanomalehdistön, kirjallisuuden välityksellä sekä irrallisella epäkonkreettisella kirjallisella ja suullisella agitatiolla. Kaikki tämä ei useimmissa tapauksissa vastaa konkreettista tilannetta. Näin on siksi, että ei ole yllä luonnehdittuihin olosuhteisiin sopivia kaadereita, jotka kykenisivät palkkakunnilla toimimaan välittömästi elävässä yhteydessä joukkojen kanssa. Ja tästä johtuukin kysymys olevista puoluekaadereista. Bolsheviki-puolueella puoluekaaderit muovautuivat käytännöllisessä joukkotyössä. Tässä työssään ne oppivat reageeraamaan työläisten elämän kaikkiin ilmiöihin. Ne eivät ainoastaan tienneet, miten työläiset elävät ja ajattelevat, vaan antoivat neuvoja, osoittivat työläisille ulospääsyn, järjestivät taistelun ja siksi bolsheviki-puolueella jo tsarismmin aikana oli niin suuri vaikutus joukkoihin ja suuri auktoriteetti työväenluokan keskuudessa.

Kapitalististen maiden kommunistipuolueiden ylim-

mät ja keskikaaderit ovat useimmissa tapauksissa sosialidemokraattisista puolueista eronneita vallankumouksellisia. Työmetodit useimmissa tapauksissa ovat heillä entiset, sosialidemokraattiset. Useat heistä eivät ole vielä vapautuneet sosialidemokraattisista traditioista. Huomattava osa uusista nuorista kaadereista, jotka elämä on vetänyt eräisiin kommunistipuolueisiin viime vuosien aikana, ovat kokemattomia eivätkä osaa vielä konkreettisesti ja itsenäisesti työskennellä, sekä ylenpalttisen johdon keskityksen vaikutuksesta ("kaikki" keskukselta) oppivat huonosti itsenäisesti, omalotteisesti ja konkreettisesti johtamaan työtä paikkakunnilla.

Kommunistiset fraktiot ja niiden suhde puoluekomiteoihin.

Bolshevikeille oli tietysti helpompaa kuin kapitalistimaiden kommunistipuolueille kommunististen fraktioiden ja puoluekomitean välisten suhteiden säännöstely, sillä puoluejärjestöt suorittivat asiallisesti monipuolisempaa työtä. Ne kävivät taloudellista taistelua, järjestivät ammattiliittoja ja kooperatiiveja, muodostivat kaikkia työväenjärjestöjä, jotka voivat olla olemassa tsaristisen järjestelmän vallitessa vuodesta 1905 maailmansodan alkuun asti. Siksi puoluejärjestö nautti täydellistä auktoriteettia näissä järjestöissä työskentelevien työläisten keskuudessa ja pääasiassa puolueen jäsenten ja puolueelle myötätuntoisten puolelta. Tällainen tilanne oli täysin luonnollinen, eikä sitä kukaan kieltänyt. Vallan valtaamisen jälkeen joissakin neuvostojen kommunistisissa fraktioissa ilmeni joitakin pyrkimyksiä korvata puolue-elimä, mutta tämä oli ohimenevä ilmiö. Puoluejärjestöjen ja puolueettomissa joukkojärjestöissä toimivien kommunististen fraktioiden (tai yksityisten kommunistien) väliset suhteet bolshevistisessä puolueessa ennen vallan valtausta ja varsinkin sen jälkeen ovat sellaiset, että puoluejärjestöt päättävät tärkeimmistä kysymyksistä ja missä puo-

luueettomissa järjestöissä hyvänsä olevat kommunistiset fraktiot tai yksityiset kommunistit saattavat nämä päätökset käytäntöön. Tällöin kommunistinen fraktio itse määrittelee näiden päätösten toimeenpanomethodit. Jokapäiväisessä työssään ne ovat täysin itsenäisiä. Niiden tulee ja ne voivat osoittaa aloitekykyään työskennellessään puolueettomien järjestöjen tai elinten sisällä. Puolueettomien järjestöjen johtavissa elimissä kommunistiset fraktiot ovat tilivelvolliset työstään ei yksistään niille konferensseille ja edustajakokouksille, mitkä heidät ovat valinneet, vaan myöskin puoluekomiteoille. Ennen Lokakuun vallankumousta ja välittömästi sen jälkeen, jolloin puolueettomissa joukkojärjestöissä vielä istuivat jotenkuten menshevikit ja es-errät, muodostivat bolshevikit jokaisen valloittamansa aseman tukikohdaksi järjestöjen valtaamiselle piirin, kaupungin, alueen ja koko maan mitataavassa. He osottivat, että osaavat työskennellä paremmin kuin toiset, valmistella kysymykset, johtaa, tiivistää ja organisoida työläisjoukkoja. Siksi bolshevikien onnistui syrjäyttää kaikista työväen joukkojärjestöistä menshevikit, es-errät ja muut "sosialistiset" ja kansalliset puolueet.

Kapitalististen maiden kommunistipuolueissa on toisin, sillä niillä ovat säilyneet vielä sosialidemokraattiset traditiot, jotka usein kietoutuivat lahkoasenteihin. Ammattiliitot ja muut proletaariset joukkojärjestöt, kuten jo aikaisemmin mainittiin, muodostuivat ennen kuin sosialidemokraattiset puolueet oli muodostettu tärkeimmissä kapitalistimaissa ja ne lujittuivat työväenluokan itsenäisinä järjestöinä, johtaen sen taloudellista taistelua.

Näiden proletaaristen joukkojärjestöjen johdossa olleilla sosialidemokraattisten puolueiden jäsenillä oli näin ollen määrätynlainen itsenäisyys ja sosialidemokraattiset puolueet eivät ainoastaan olleet taistelematta tätä itsenäisyyttä vastaan, vaan vieläpä itse kehittivät teorioita ammattilisen liikkeen ja sosialidemokraattisen puolueen tasa-arvoisuudesta ja ammatti-

liittojen puolueettomuudesta. Poikkeuksen muodosti, kuten jo mainittiin, ainoastaan bolshevikien puolue.

Voisi esittää joukon tosiasioita, jolloin esim. Saksan sosialidemokratiassa ammattiliittojen edustajakokousten päätökset ovat eronneet sosdem puolueen edustajakokouksen päätöksistä, esim. kysymyksessä yleislakosta v. 1905. Ja tämä tapahtui siitä huolimatta, että ammattiliittojen edustajakokouksessa olivat samat sosialidemokraatit, jotka tunsivat puolueen kannan. Samoin tapahtui toukokuun 1 päivän juhlimisen johdosta, jolloin sosdem puolueet keski-Euroopassa viettivät tätä juhlaa ennen sotaa juuri toukokuun 1 p:nä ja sosialidemokraattiset "vapaa" ammattiliitot saboteerasivat vapun viettoa, välttyäkseen maksamasta liittojen varoista niille työläisille, jotka heitetään ulos työmaasta vapun juhlimiseen osallistumisensa takia 1 p:nä toukokuuta. Ammattiliitot ehdottivat juhlistavaksi vappua läheisenä sunnuntaina. Nämä bolshevikeista epänormaaliset keskinäiset suhteet, mitkä vallitsivat ennen sotaa sosialidemokraattien kesken puolueissa ja ammattiliitoissa (sodan jälkeen sosdem puolueiden ja niiden ammattiliittojen kesken vallitsee ihmetyttävä samanhenkisyys ja sovinnollisuus joka maan työväenluokan etujen pettämisessä) on sietämätön bolshevikipuolueessa, koska se ei tee mahdolliseksi vallankumouksellisen työväenliikkeen kaikkien muotojen yhtenäistä johtamista. Sittenkin se on siirtynyt perintönä sosdem puolueilta kapitalististen maiden kommunistisille puolueille.

Ammattiliittojen ja yleensä kaikkien proletaristen joukkojärjestöjen kommunististen fraktioiden ja puolueiden epänormaalisilla suhteilla on kaksi lähtökohdtaa: joskus puoluekomiteat astuvat joukkojärjestöjen tilalle, erottavat valittuja sihteereitä ja nimittävät toiset, ilmoittavat julkisesti lehdissään kehoitamme pu-naisia ammattiliittoja tekemään sitä ja sitä t.s. menet-televät siten kuten ei menettele edes Neuvostoliiton kommunistinen puoluekaan.

NKP(b):n KK:n tai paikallisten puoluekomiteain päätökset saatetaan käytäntöön sisäistä tietä, kommu-

nististen fraktioiden tai jossakin puolueettomassa järjestössä työskenteleväin yksityisten puolueen jäsenten välityksellä. Epänormaalisten suhteiden toinen syy on se, että kommunistisen puolueen yksityiset jäsenet toimivat omalla vastuullaan, lukematta puolue-elinten ohjeita tai alistumatta niihin. Esim. Ranskassa on sattunut tapauksia, jolloin puolue-elimet ajattelevat, että niiden on kirjaimellisesti tehtävä kaikki: korvattava MOPR, ammattiliitto, kooperatiivi- ja urheilujärjestöt, missä ne vain suinkin voivat suorittaa näiden järjestöjen toiminnot. Tämä on ehdottomasti virheellistä. Vaikkapa useiden kommunististen puolueiden johto olisi sata kertaa parempi, kuin mitä se asiallisesti on, niin sittenkään se ei voisi toimittaa kaikkien näiden järjestöjen tehtäviä. Ja se on liikaa, sillä niin KK:n kuin paikallisten puoluejärjestöjenkin tulee määritellä vain linja ja kontrolloida sen toteuttamista, ohjata joukkojärjestöissä toimivia fraktioita ja yksityisiä kommunisteja. KK:n ja puoluekomiteoiden on saatettava ohjeensa käytäntöön joukkojärjestöissä fraktioiden ja jos ei fraktioita ole, yksityisten puolueen jäsenten kautta, mutta ei ole asetettava joukkojärjestöjen tilalle eikä ryhdyttävä niiden tehtäviä suorittamaan.

Ajattelen, että tuskin on tarpeellista ryhtyä yksityiskohtaisemmin selvittämään, miten nämä ammattiliittojen ja yleensä joukkojärjestöjen ja puolueen väliset virheelliset suhteet ehkäisevät puolueen yhteyksien laajentamista joukkojen kanssa ja häiritsevät todellista puolueen lujittautumista laajoissa joukoissa.

Maissa, missä on olemassa punaiset ammattiliitot, on niiden rinnalla samalla muuten suuntain ammattiliittoa. Kuitenkin punaisten ammattiliittojen on hyvin harvoin onnistunut valloittaa kokonaisia järjestöjä tai enemmän tai vähemmän huomattavia ryhmiä toisten suuntien ammattiliittojen jäsenistä.

Ammattiliitto-oppositiion onnistuu usein vallata enemmistö reformististen ammattiliittojen paikallisosastoissa, mutta kommunistiset puolueet ja ammattiliitto-oppositiitot eivät tee siitä tukikohtaa työlleen vai-

kutuksensa laajentamiseksi saman liiton muihin osastoihin tai toisten ammattiliittojen osastoihin, jotka kuuluvat yhdessä ammattiliitto-opposition valtaamien osastojen kanssa paikallisiin ammattiliittoneuvostoihin. Tämä johtuu vain siitä, että ammattiliittojen oppositio-osastot itse useinkin rämpivät reformistisissa asemissa. Sama on suhde useihin punaisiin tehdaskomiteoihin nähden. Ne eivät saa tarpeellista ohjausta ja välttämätöntä apua työssään.

Sanomalehdistö.

Bolshevikipuolueen sanomalehdistö oli maanlaisella aikakaudella ja on nykyäänkin puolueen linjan ilmituoja ja puolueen päätösten tiedoksi saattaja. Se mobilisoi, organisoii ja kasvattaa työläisjoukkoja. Samalla ei puoluelehdistöä saa erottaa puoluekomiteoista.

Ulkomailla sosialidemokraattiset puolueet valitsivat puoluelehtien toimittajat puoluekokouksissa. On ollut tapauksia, jolloin puolueen KK ei ole voinut mitään lehdelle. Lehdellä on ollut oma linjansa. Näin sattui Saksassa "Vorwärts"-lehdelle, samoin tapahtui italialaisen "Avanti"-lehden suhteen. Kommunistiset puolueet ovat tietysti irroittautuneet tästä "ihanasta" traditiosta. Mutta "riippumaton" sanomalehdistö, mikä ennen sotaa oli sosdem puolueilla, on sittenkin jättänyt syvät jäljet kommunistipuolueihin. Ei niin, että toimittajat valittaisiin puoluekokouksissa ja olisivat puoluekomiteoista ja KK:sta riippumattomia — tätä ei kommunistisissa puolueissa ole. Sittenkin KK ja puoluekomiteat usein vähän askartelevat lehdistön kanssa; lehdistö useissa tapauksissa toimii itsenäisesti ja KK ja puoluekomiteat myös itsenäisesti. KK:n ja puoluekomiteoiden linja eroaa sangen usein puoluelehden linjasta, eikä näin tapahdu sen vuoksi, että KK, puoluekomiteat ja toimitukset niin haluaisivat.

Saksassa on olemassa 38 jokapäiväistä puoluelehteä. Jos näillä 38 jokapäiväisellä puoluelehdellä olisi kun-

nollinen ja oikea johto, niin ne voisivat monta kertaa voimakkaammin vaikuttaa työväenjoukkoihin kuin mitä ne todellisuudessa vaikuttavat. Eihän bolshevikien puolueella v. 1912-1914 ollut kuin yksi ainoa jokapäiväinen julkinen lehti, "Pravda". Ja mitä ihmeitä "Pravda" tekikään silloin Venäjällä? Miten arvaamattonta apua paikkakunnilla työskentelevät työntekijät saivatkaan, vaikka "Pravda" ei sensuurin vuoksi voinut puhua kaikkea mitä se halusi. Mutta se kirjoitti kaikkein tärkeimmistä, vakavimmista kysymyksistä kansantajuisella, tiedottomallekin työläiselle ymmärrettävällä kielellä. "Pravdassa" annettiin tilaa työläisten tiedetuksille paikkakunnilta ja tehtailta. Niissä maissa, joista puhun, ovat sanomalehdet julkisia, ne voivat sanoa enemmän tai vähemmän, tuoda ilmi ja saattaa joukkojen tietoon puolueen linjan. Sanomalehdistö samoin kuin työläisten joukkojärjestötkin ovat kanava, jota pitkin kommunistiset puolueet voivat ja niiden tulee vaikuttaa työläisiin ja joiden avulla ne voivat valloittaa työläiset. Mutta lehdistöä on osattava käyttää ja sitä on johdettava oikein.

Jokapäiväinen julkinen kommunistinen sanomalehdistö useissa maissa ei loista kirjoitustensa kansantajuudella, niiden aktuaalisuudella ja lyhyydellä. Usein lehdet täytetään teesiluontoisilla artikkeleilla aktuaalisten ja tärkeimpien tehtävien lyhyen valaisun asemesta. Sanomalehdistö on syyllinen siihen, että puolueaktiivisto ja vallankumoukselliset työläiset eivät saa tarvitsemiaan todistuskappaleita taistelussaan sosialidemokraatteja, reformisteja, kansallissosialistisia ym puolueita vastaan, joiden mukana vielä kulkee työläisiä. Puoluelehdistön tulee ei ainoastaan antaa asenne, esittää tosiasioita sosialidemokraattien ja reformistien petturuudesta ja kansallifasistien demagogiasfa, vaan osottaa myöskin, miten näitä tosiasioita on käytettävä. Puoluelehdistön enemmistöltä puuttuu työläisten elämän kronikoiminen tehtailta ja työpaikoilta. Sellaisille asioille ei puoluelehdistössä ole tilaa.

Kaikki kommunistiset puolueet eivät vielä ole käsittäneet puoluelehdistön roolin tärkeyttä. Kansainvälis-

ten puoluekoulujen opettajain on työskennellessään kurssilaisten kanssa kiinnitettävä erikoista huomiota puoluelehdistöön, sillä useat kansainvälisten puoluekoulujen päättäneistä kurssilaisista joutuvat toimittajiksi.

Agitatio.

Nykyään kapitalistinen maailma kokee syvää teollisuus- ja maatalouskriisiä, finanssisekasortoa, kaukaisessa idässä käydään imperialistista sotaa, joka uhkaa levitä muihin maihin — kaikki tämä koskee ei ainoastaan työläisiä ja köyhiä talonpoikia, vaan myöskin kaupungin pikkuporvaristoa (toimitsijoita, virkailijoita jne).

Nyt, vakaantumisen päättymisen oloissa, on näiden joukkojen keskuudessa kommunistisen agitation harjoittaminen helpompaa kuin vakaantumisen "kukoistaessa", paljon helpompaa. Ikävä kyllä kommunististen puolueiden agitatio on abstraktista. Se rakentuu siten ikäänkuin kaikki työläiset tietäisivät sen, mitä tietävät ne, jotka lehtiin kirjoittavat, laativat lentolehtisiä ja agiteeraavat suullisesti. Jos Saksassa julkaistaan erikoisdekreetti (notverordnung), joka kiskoo jokaisesta työläisestä elämän: alentaa työpalkkaa tai lisää veroja ym, niin sen sijaan, että dekreetti jaettaisiin osiin ja selitettäisiin tämän dekreetin jokainen kohta, osoitettaisiin, paljonko työläisten työpaikka alenee ja paljonko heidän tulee maksaa veroa, ja tehtäisiin tämä kaikki niin että asia kävisi joukoille ymmärrettäväksi — sen sijaan tästä kirjoitetaan yksinkertaisesti: esiinnyimme erikoisdekreettiä vastaan, vaadimme dekreetinvastaista lakkoa.

Tätenköhän bolshevikit agiteerasivat? Miten agiteerasivat bolshevikit ennen ja miten agiteeraavat nyt? Bolshevikien voima oli siinä, että ne käsittelivät kaikenlaisia kysymyksiä: palkan alentamisesta kopekalla, käymälöitä, tehtaan ikkunoita, keitettyä vettä, sakoja, tavarain laatua tehtaan myymälässä koskevia kysymyksiä jne, kehittäen kaikkia näitä kysymyksiä

niin pitkälle, että niistä saatiin poliittiset johtopäätökset. Tarkkailkaapa v. 1903 etelä-Venäjällä sattunutta lakkoa. Bolshevitit osasivat tästä Subatovin agenttien — Shajevitshin ja kumppanien aloitteesta Odessassa syntyneestä taloudellisesta lakkoliikkeestä kehittää koko etelää käsittävän valtavan poliittisen liikkeen.

Useat kommunistiset puolueet eivät vielä osaa oikealla tavalla agiteerata, ja johtavat toverit, lehtien toimittajat, agitaattorit ym ajattelevat, että koska kerran hekin ymmärtävät ja ovat selvillä tapahtumista, niin se merkitsee, että kyllä ne työläisillekin ovat enemmän tai vähemmän selviä. Niinpä he kääntyvät sosialidemokraattisten työläisten puoleen. Sen sijaan, että otettaisiin erikseen jokainen petturuustapaus: missä ja milloin se tapahtui, tarkasti todistaen todistuksilla ja pöytäkirjoilla, miten ja milloin sosialidemokraattiset ja reformistiset johtajat ovat neuvotelleet ministerien ja tehtailijain kanssa ja pettävätkä työväenluokan edut, sen sijaan, että kärsivällisesti selvitetäisiin sosialidemokraattisille ja reformistisille työläisille ja puolueettomille joukoille, meidän toverimme usein puhuvat yhtä ja samaa: sosialifasistit ja ammattiliittobyrokraatit, ja siinä kaikki. Ajattelevat, että kun kerran on sanottu "socialifasistit" ja "ammattiliittobyrokraatit", niin kaikkien työläisten pitää ymmärtää, mikä ajatus sisältyy näihin haukkumanimityksiin, ja uskoa, että sosialidemokraattiset ja reformistiset johtajat ovat sen ansainneet. Tällä vain karkoitetaan rehelliset sosdem puolueen ja reformististen ammattiliittojen työläisjäsenet pois luota, sillä he eivät pidä itseään sosialifasisteina eivätkä ammattiliittobyrokraatteina.

Eikö agitatiokysymyksen tule saada suurin tila kansainvälisten puoluekoulujen opetuksessa? Katsokaapa Leninin kirjoituksia v. 1917. Ottakaa vaikka tapaus, jolloin bolshevikeja alettiin syyttää saksalaisen imperialismin ostamiksi. Näyttäisi ehkä, että tällaista syytöstä ja parjausta vastaan olisi yksinkertaisesti pitänyt sanoa: te häpeämättömät ja kirotut, emme halua keskustella kanssanne! Emme katso tarpeelliseksi puo-

lustautua teitä vastaan, ajatelkaa mitä haluatte, me kuljemme omaa tietämme. Juuri näin useat kommunistiset puolueet varmaankin olisivat tehneetkin; on arvoa alentavaa kumota noin hävyttömiä syytöksiä! Miten suhtautui Lenin tuohon syytökseen? Ensiksi hän alkoi kertoa, kuka on tuo Aleksinski (syytösten tekijä), muistutti kaikista niistä rikollisista teoista, joista tuo Aleksinski tuli Ranskassa kuuluisaksi; siitä ja siitä kokouksesta tämä henkilö ajettiin ulos Ranskasta siksi, että hän oli kelmi, valehtelija. Hän palasi Venäjälle. Menshevistis-es-erräläinen toimeenpaneva komitea sanoi hänelle: emme ota vastaan sinua, ennenkuin saamme takeet sinusta. Aleksinski alkoi lehdistissä bolshevikien parjauksen, syyttäen heitä saksalaisten rahoilla palkatuiksi v. 1917 heinäkuun päivinä. Lenin paljasti tämän Aleksinskin koko karkeudessaan — sellaisena kuin hän todella oli. Kun Lenin kuvaili hänen moraalisien puolensa ja täten tuhosi hänet, tarttui hän samalla käsiksi menshevikeihin ja es-erriin. Menshevikit ja es-errät tiesivät, että bolshevikeja syytetään vakoilusta, mutta Tseretelli ilmoitti puhelimella kaikkiin sanomalehtiin, etteivät painattaisi tätä hävytöntä asiapaperia, että se on väärennetty. Tämän jälkeen Lenin esittää kolmannen tosiasian. Väliaikainen hallitus tunsu valheellisen asiapaperin, mutta se ei vanginnut ketään syytetyistä, vaikka asiapaperi oli sille tunnettu kesäkuusta asti. Tämä merkitsee, että väliaikainen hallituskaan ei uskonut tähän bolshevikeja vastaan esitettyyn valheeseen. Kaiken tämän Lenin selvitti, valaisi kansantajuisesti, ja tämän jälkeen siirtyi kysymykseen siitä, kuka on hallituksen johdossa. Kerenskikö? Ei. — TPKK? — Ei. Sotilasklikki, kas sehän se on. Sehän se tuhosi kirjapainomme. Kuka määräsi ne tuhottaviksi? Väliaikainen hallitusko teki päätöksen? Ei. Toimeenpaneva komiteako päätti? Ei. On olemassa jokin toinen valta, se on sotilasklikki ja se hävitti kirjapainon. Tiedätekö, kuka on tämän sotilasklikin takana? Kadetit. Päivän kulluttua Lenin, esittäen toisessa kirjoituksessaan Tshaikovskin sanat toimeenpanevan komitean istunnossa,

osotti, että kadetit ja imperialistit lännessä puuhailevat samoissa asioissa ja että imperialistit haluavat antaa rahaa ainoastaan kadeteille. Lenin aloitti Aleksinskista ja lopetti hallitukseen, sen luokka-olemuksen. Hän ei parjannut eikä puhunut, että on arvoa alentavaa kumota noin hävyttömiä syytöksiä, vaan todisteli, että kaikki tämä oli keltaisen lehdistön aloittamaa ja väliaikaisen hallituksen ja koko porvarillisen, menshevistisen, kansallisen ja es-erräläisen lehdistön sittemmin paisuttamaa parjausta ja kavalunutta.

Tällaisella kansantajuisella ja ymmärrettävällä agitatiolla bolshevikit pystyivät torjumaan heille vaikeina aikoina menshevikien, es-errien ja kadettien hyökkäykset ja myöskin kehittämään kolmen kuukauden kuluessa mitä laajimman agitation kaikkia tähän aikaan olemassa olleita puolueita ja ennen kaikkea mensheveikkejä ja es-erriä vastaan, joilla oli vielä vaikutusta laajoihin työläis-, talonpoikais- ja sotilasjoukkoihin. Lokakuun vallankumouksen edellähän v. 1917 vedettiin liikkeelle miljoonaiset työläis-, sotilas- ja talonpoikaisjoukot. Lokakuun päivinä bolshevikeilla oli mukanaan jo koko työväenluokka sekä enemmistö sotilaista, ja talonpojat saatiin mukaan bolshevikien tunnuseilla maasta ja rauhasta.

Agiteeraavatko kapitalististen maiden kommunistiset puolueet näin? Sosialidemokraatit esiintyvät pelkästään työväenluokan pettajina kaikissa maissa, mikä on aivan ymmärrettävästi käsittämätöntä Neuvostoliiton työläisille, joilta usein saa kuulla mistä aineista on ulkomaiden työläiset tehty? Sosialidemokraatit pettävät joka päivä työläisten etuja, ja me näemme läältä asti, että heitä petetään, mutta ulkomaiden työläiset äänestävät sittenkin sosialidemokraatteja ja kuuluvat niiden puolueisiin. Näin tapahtuu siksi, että useat kommunistiset puolueet eivät osaa agiteerata sellaisissakaan niille erikoisen edullisissa tilanteissa kuin minkä luo nykyinen maailman teollisuus- ja agaarikriisi. Yksityiskohtainen, kärsivällinen ja todisteleva kritiikki kommunistipuolueiden taholta on välttämätön varsinkin siksi, että sosedem johtajat, luke-

mattomista petoksista huolimatta, yhä vieläkin löytävät uusia demagoogisen manöveerauksen muotoja. Saksan sosialidemokraatit auttoivat kaikella tarmollaan erikoisdekreettien käytäntöön saattamista, auttoivat ryöstämään työttömiä ja vielä tuotannossa työskenteleviä työläisiä. Nyt he esiintyvät demagoogisine lakiluonnoksineen valtiopäivillä: työttömyyden supistamisesta, parannuksista työttömyysavustuksen alalla, vuokramaksujen alentamisesta jne — ja samalla itse omilla äänillään kommunisteja vastaan, joiden kanssa heillä kansallissosialistien poistuttua on enemmistö valtiopäivillä, suorittavat valtiopäivän hajottamisen käsittelemättä omia lakiehdotuksiaan sekä käsittelemättä tietysti kommunistisen fraktion ehdotusta ja osottamatta sen koollekutsumisen määräaikaa. Näissä oloissa kommunistisen puolueen velvollisuus on saattaa kiinni sosialidemokraattiset keinottelijat, paljastaa todisteet käsissä jokainen heidän manööverinsä ja petoksensa.

Bolshevistinen puolue on sekä ennen että jälkeen vallan ottamisen osannut kasvattaa jäsenensä siten, antaa sellaisia neuvoja ja ohjeita, että kaikki puolueen jäsenet ovat samalla käsityskannalla, yhdentekevää missä he työskentelevät, mitä tehtävää suorittavat ja missä he milloinkin ovat. Ja useinhan paikalliset puolue-elimet saivat ohjeet vain sanomalehdistön välityksellä. Bolshevikipuolue on saavuttanut tämän edellä kuvattujen työmetoodien ja työn sisällön kautta. Ikävä kyllä, tätä ei voida sanoa useimpien kapitalistimaiden kommunistisista puolueista. Siellä eivät ole harvoja ne tapaukset, jolloin puolueen jäsenet ovat eri käsityskannoilla.

Esillä oleva hetki, lakitikka, tunnuslauseet, "pienemmän pahan" teoria ja yhteisrintama.

Ennen Lokakuun vallankumousta menshevikit pilkkasivat bolshevikeja siitä, että nämä kovin usein aset-

tivat istunnoissaan päiväjärjestykseen kysymyksen esillä olevasta hetkestä. Mutta ilman tarkkaa tilanteen erittelyä ja esillä olevan hetken määrittelyä on hyvin vaikea määrittellä taktiikkaa. Oikean taktiikan määrittely kulloisessakin tilanteessa ja, mikä tärkein, tämän taktiikan taitava käytäntöön soveltaminen on suuri taito. Tämän taidon hallitseminen merkitsee joukkojen valloittamisen helpottamista. Pieni taito ei ole myöskään osata esittää oikealla ajalla tilannetta ja hetken tarvetta vastaavat tunnuslauseet. Nykyään ei kukaan kiellä bolshevikien kykyä mestarillisesti määrittellä esillä oleva hetki, määrittellä oikea taktiikka ja antaa sopivat, tarkat tunnuslauseet, jotka vaikuttivat ja vaikuttavat ja jotka valloittivat ja valloittavat laajat joukot. Tov. Lenin pilkkasi niitä bolshevikeja, jotka takertuivat eilisen päivän taktiikkaan, ymmärtämättä, ettei se ollenkaan sovi enää seuraavassa etapissa tai uusissa, muuttuneissa olosuhteissa (esim. tov. Kamenjevin ja Bogdanovin ehdotus kolmannen valtion duuman vaalien boikoteeraamisesta samaan tapaan kuin bolshevikit boikoteerasivat ensimmäisen duuman vaaleja).

Tätä taitoa määrittellä "esillä oleva hetki", muodostunut tilanne ja sitä vastaavasti oikea taktiikka kapitalististen maiden kommunistisilla puolueilla ei aina ole (siitä huolimatta, että Komintern päinvastoin kuin II internationale päättää ja useinkin asettaa tehtävät ja taktillisen linjan sektioilleen).

Jos muutamat kommunistisista puolueista pitävät jonkin ministeristön kukistumista "poliittisena kriisinä" niin sattuu niinkin, että toiset puolueet pitävät parlamentin tilapäistä syrjäyttämistä juoksevain kysymysten käsittelystä fasistisen diktatuurin pystyttämisenä ja tästä kehittävät päätunnuslauseeksi taistelun fasismia vastaan samalla heikentäen taistelua sodem puoluetta vastaan. Kun tämä virhe korjataan, niin silloin taas käydään taistelua yksistään sosialidemokraatteja vastaan ja fasistit katoavat taistelun näköpiiristä. Ja hyvin usein tunnuslauseet ovat toisiinsa nähden irrallisia; milloin esitetään tunnuslauseita si-

säpolitiikan kysymyksistä, milloin taas sotaa vastaan, mutta ilman elimellistä yhteyttä sisäpolitiikan kysymyksiin. Tällaisia irrallisia tunnuslauseita tavataan ei yksistään "suuressa" politiikassa, vaan myöskin taloudellisessa taistelussa, missä ne eivät suinkaan ole vähemmän turmiollisia.

Erikoisen huolellisesti on tutkittava tilanteeseen sisältyvät erikoisuudet, seurattava niiden muutoksia ja kehityssuuntia, seurattava miten työläiset reagoeravat tapauksiin, miten vastustaja valmistautuu ja mitä tekevät sosialidemokraatit, fasisitit ym, minkälaisen taktiikan ne ovat ottaneet. Vain tällaisen esilläolevan hetken analyysin kautta voidaan määritellä oikea taktikka, voidaan kehittää oikeaan aikaan esitetyt tunnuslauseet ja voidaan antaa agitatiolle tarpeellinen sisältö ja sävy. Esilläolevan hetken kysymyksiä on usein ja laajasti valaistava puoluelehdissä siten, että tilanteen analyysin ja vastustajan tiedotusten ja agitation kumoamisen ja sen keinottelusuunnitelmien paljastamisen kautta aseistetaan, kasvatetaan ja valmistetaan puolueen jäsenet taisteluun. Tässä tarkoituksessa on asetettava puoluekokouksissa, soluissa ym usein käsiteltäväksi kysymys esillä olevasta hetkestä ja puolueen tehtävistä. Tämä käsittely ei ainoastaan salli puolueen jäsenten omaksua puolueen linjaa ja taktiikkaa, päästä selville päivän kysymyksistä ja aseistautua agitatiota ja polemiikkia varten työpaikoilla, työttömien keskuudessa, ammattiliitoissa, kaduilla, vaan se aiheuttaa myöskin elävöitymisen soluissa ja paikallisissa puoluejärjestöissä.

Viime vuosina sosialidemokraatit ja reformistiset ammattiliitot ovat hyvin usein opereranneet ja opereraavat "pienemmän pahan" teorialla. Reformistit kehottavat työläisiä suostumaan 8 % palkan alennukseen 12 % asemesta, mitä työnantajat "vaativat" (ei tietenkään sopimatta reformistien kanssa). He julistavat sitten tämän 4 % voitoksi, mikä on "saavutettu" työläisten hyväksi. Sosialidemokraatit kannattavat mitä julkeimpia lakisäädöksiä, jotka kiristävät työläisten verorasitusta ja alentavat palkkoja, sillä verukkeella.

että porvaristo ja hallitus muka aikoi verottaa työläisiä vielä suuremmalla summalla. Ja nämä he esittävät työläisten voittoina! Ne kehoittavat äänestämään Hindenburgin puolesta, jonka he v. 1925 vaaleissa luonnehtivat taantumukselliseksi ja monarkistiseksi, selvittäen nyt, että Hindenburg on sittenkin "pienempi paha" kuin Hitler.

Venäjän menshevikien oli myöskin päästettävä liikkeelle "pienemmän pahan" teoria. Toisen valtion duuman vaalien aikana menshevikit kehoittivat äänestämään kadettipuoluetta, sillä verukkeella, että Venäjää uhkaa mustasotnialainen vaara. Bolshevikit antoivat tällöin menshevikeille musertavan iskun, kehoittaen vallankumouksellisia äänestäjiä äänestämään vallankumouksellisten ehdokkaiden puolesta. He todistivat, että menshevikit jo ennen vuoden 1905 vallankumousta, sen aikana ja sen jälkeen, tukivat liberaalista porvaristoa aivan samoin kuin nykyään sosialidemokraattiset puolueet tukevat omaa porvaristoaan kaikissa kysymyksissä.

Menshevikit esiintyivät proletariaatin hegemoniaa vastaan porvaris-demokraattisessa vallankumouksessa. Siksi heidän huutonsa mustasotnialaisvaarasta oli juoni työväenluokan vetämiseksi pois oikealta vallankumoukselliselta fieltä. Kommunististen puolueiden ei ole vielä tähän asti onnistunut paljastaa sodem puolueiden "pienemmän pahan" manöövereitä sellaisilla metodeilla kuin bolshevikit paljastivat menshevikien manööverauksen mustasotnialaisvaarasta. Ja siksi kunnes sodem puolueiden valheelliset manööveraukset eivät tule paljastetuksi joukoille selvästi, on työläisiä vaikea saada irrotetuksi pois niiden vaikutuksen alta.

Suurissa työläisjoukoissa on pyrkimys yhtenäisyyteen. On paljon tapauksia, jolloin itsepintaiset porvariston agentit käyttävät hyväkseen yhtenäisyytunnuslauseita työläisiä harhaan johtaakseen. Sodem puolueet myöskin esittävät yhtenäisyytunnuslauseen. Luopio Trotski kiirehtii heille avuksi ehdottaen kommunistien ja sosialidemokraattien "blokkia". Tämän ohella vedotaan bolshevikeihin ja tov. Leniniin.

Bolshevismmin historiassa on ollut tapauksia, jolloin yhteisrintamataktiikkaa toteutettiin alhaalta ja ylhäältä samanaikaisesti, mutta vain *tositaistelussa*. Tällaisia tapauksia oli v. 1905 lakkojen, mielenosoitusten, pogromien ja kapinan (Moskovan) aikana. Muodostettiin yhteisiä ja federatiivisia komiteoita yhteistoiminnan ajaksi. Julkaistiin yhteisiä julistuksia. Joukkojen käytännöllisessä taistelussa alhaalta syntynyt yhteisrintama pakotti menshevistiset johtajat liittymään bolshevikkien johtamaan taisteluun.

Miten olivat asiat Kornilovin päivinä v. 1917, johon vetoomalla luopio Trotski yrittää johtaa kommunisteja harhaan? V. 1917 elokuun lopussa kutsui Kerenski, menshevikkien ja es-errien tietien, Kornilovia saapumaan luotettujen sotajoukkojen kanssa ympäröidäkseen bolshevistisen Pietarin. Kornilov saapui. Mutta tulematta Pietariin asti hän esitti vaatimuksen, että kaikki valta oli asiallisesti luovutettava hänelle. Menshevikkien ja es-errien mukana kulkeneet työläiset ja sotilaat käsittivät, että valtaan päästyään Kornilov ei nähtävästi tyydy hirttämään yksistään bolshevikkeja, vaan hirttää heidätkin. Joukkojen painostamana menshevikkien ja es-errien oli pakko yhtyä taisteluun, jota käytiin bolshevikkien johdolla. Menshevikkien ja es-errien täytyi antaa Pietarin työläisille aseet tätä taistelua varten. Tämä oli "blokki" taistelun aikana Kornilovia vastaan. Mutta taistelun aikanakaan Kornilovia vastaan eivät bolshevikit lakanneet käymästä kamppailua menshevikejä, es-erriä ja väliaikaista hallitusta vastaan, jotka työväen, sotilaiden ja talonpoikien pöytäpolitiikallaan olivat saattaneet maan kornilovilaisuuteen ja horjuivat Kornilovin suoranaisen tukemisen ja häntä vastaan taistelemisen välillä.

Käyköhän laatuun rinnastaa tähän tilannetta Saksassa? Miten voidaan johtaa kornilovilaisuuden ympärillä tapahtuneesta seikasta välttämättömyys solmia "blokki" Saksan sosialidemokraattien kanssa, sanokaamme taistelussa fasismia vastaan, silloin kun Saksan sosialidemokraatit eivät muuta teekään kuin auttavat fasisteja ja porvaristoa Preussin sosdem

poliisimestari hajotti punaisten rintamiesten liiton siksi, kun se taisteli fasisteja vastaan, mutta samaan aikaan hän ei ainoastaan sietänyt, vaan suojelikin fasisi- sen hyökkäysprikaatien kasarmeja, ja sosialidemokraattiset poliisit aina ovat fasisi- tien puolella ja hyökkäävät työläisten kimppuun, silloin kun työläiset puolustautuvat fasisteja vastaan.

Kommunisteja ei voida pettää sillä, että Hindenburg Preussissa vaalien edellä hajotti fasisi- set hyök- käysprikaatit. Joskin hyökkäysprikaatit muodollisesti hajoitettiin, niin se suoritettiin sifin, ettei rikottu niiden järjestöä eikä aiheutettu niille vahinkoa. Tällä "hajottamisella" oli tarkoitus pettää valitsijoita ja värvätä niitä omalle puolelle.

Yhteisrintamataktiikan soveltamisessa on paljon virheitä melkein kaikissa kommunistipuolueissa. Mut- ta on jo esimerkkejä hyvästä yhteisrintamataktiikan soveltamisesta. Tällaisena esimerkkinä voi olla vuorityöläisten taistelu Pohjois-Böhmässä, jota johti Tshelko-Slovakian kommunistinen puolue ja punai- set ammattiliitot. Virheitä on vältettävä ja hinnalla millä tahansa päästävä oikean, tarmokkaan, bolshe- vistin yhteisrintaman luomiseen taistelussa alhaalla, tehtaissa ja työmailla.

Legaalinen ja illegaalinen työ. Legaa- listen mahdollisuuksien käyttäminen.

Bolshevistinen puolue, ollen tsaristisella Venäjällä kaksi kertaa maanalaisena, osasi käyttää laajasti le- gaalisia mahdollisuuksia.

Vuodesta 1905 alkaen ilmestyi keskeytymättä, vie- läpä mustimpinakin taantumusvuosina, julkisia viik- kolehtiä ja vielä runsaammin aikakauslehtiä ja jul- kaisuja entisen laajan Venäjän eri puolilla. En puhu enää "Pravdasta", bolshevikipuolueen lehdestä, joka näytteli niin valtavaa osuutta bolshevikipuolueen tiivistämisessä sen taistellessa tsarismia ja porvaristoa,

menshevikejä, likvidaattoreita, trotskilaisia, sovittelijoita ym vastaan.

Julkisen lehdistön rinnalla ilmestyi myöskin maanalaisia puoluelehtiä ja lentolehtisiä.

Maanalainen bolshevikipuolue käytti hyväkseen kaikkia julkisia edustajakokouksia: lääkäreiden, kooperaattorien, opeettajien jne, esiintyäkseen bolshevistisine ohjelmavaatimuksineen. Se työskenteli kaikissa julkisissa työläisyhdistyksissä, ammattiliitoissa, kooperatiiveissa ym järjestöissä. Enemminkin, bolshevikipuolue käytti hyväkseen poliisin taholta perustettuja julkisia työläisjärjestöjä — subatovilaisia ja gaponilaisia — vuoden 1905 aikana, vapauttaakseen työläiset poliisiasiamiesten vaikutuksen alaisuudesta, näistä poliisipyödyksistä, mikä sille täysin onnistui.

Kuinka menestyksellistä bolshevikien esiintyminen oli, osoittaa se tosiasia, että poliisin palveluksessa olevan pappi Gaponin oli työläisjoukkojen painostuksesta pakko liittää ohjelmaansa tärkeimmät bolshevikipuolueen minimi-ohjelman vaatimukset välttyäkseen paljastumasta poliisin agentiksi.

On sanottava, että eivät ainoastaan maanalaiset kommunistiset puolueet ole olleet osaamatta käyttää julkisia mahdollisuuksia, vaan, mikä vielä ihmeellisempää, julkiset kommunistiset puolueetkaan eivät ole voineet menestyksellisesti käyttää maanalaisia työmetodeja, vaikka niiden käytettävissä tähän tarkoitukseen on monta kertaa enemmän mahdollisuuksia kuin maanalaisilla kommunistisilla puolueilla.

Kun julkinen kommunistinen lehdistö väliaikaisesti lakkautetaan tai kun hallitus kieltää kirjoittamasta työväenluokkaa vastaan tähdätyistä erikoisdekreeteistä, joita nykyään virtaa aivan kuin runsauden sarvesta, tai mielenosoitusten ampumisista jne, ei julkisen kommunistisen puolueen onnistu ajallaan laajasti ja suuressa määrässä levittää tehtäisiin ja työpaikoille maanalaisia lehtiä ja julistuksia niistä teemoista, joita julkisissa lehdissä ei saa kirjoittaa.

Aivan samaa havaitaan suhteessa kokousten ja

mielenosoitusten kieltoon. Kokousten koolle kutsuminen toisen lipun tai nimen varjossa, odottamaton mielenosoitusten kasaaminen työläiskortteleissa kiellostä huolimatta ja niiden kunnollinen valmistelu on tällaisissa tapauksissa mahdollinen ja välttämätön.

Hallitus ja poliisi lakkauttaa eri pitkiä ajoiksi sanomalehdet, kieltävät työläisten kokoukset ja mielenosoitukset juuri näille kriittisemmillä hetkellä. Siksi kommunistisen puolueen tulee olla äärimmäisen kiinnostettu siitä, että työläiset tulevat ei ainoastaan tietämään sen, mitä hallitus haluaa heiltä salata, vaan että työläiset esiintyisivät protesteeraten ja kommunistisen puolueen johdolla.

Vain tällä tavoin kommunistinen puolue voi vallata joukot ja päästä johtoon. Ellei ole hyviä soluja työpaikoilla on mitä vaikeinta työskennellä ja pitää yhteyttä joukkojen kanssa, silloin kun kommunistinen puolue pakotetaan maanalaiseksi.

AKTUAALISET TEHTÄVÄT.

1. Kommunistit ja ammattiliittotyö työpaikoilla.

Mihin tulee nojata nykyään opetuksessa kansainvälisissä puoluekouluissa? Työskentelyyn työpaikoilla hinnalla millä hyvänsä. Ilman työpaikoilla työskentelyä ei voida valloittaa työväenluokan enemmistöä, mikä merkitsee, ettei voida menestyksellisesti taistella proletariaatin diktatuurin puolesta. Tämä ensiksi. Mutta työskentely työlaitoksissa saa aivan poikkeuksellisen merkityksen lähenevän imperialistisen sodan yhteydessä, mikä merkitsee ennenkaikkea julkisen vallankumouksellisen työväenliikkeen, julkisten kommunististen järjestöjen ja punaisten ammattiliittöjen hajottamista. Näissä oloissa työpaikoilla työskentely käy enemmän kuin milloinkaan muina aikoina tärkeäksi ja melkein ainoaksi mahdollisuudeksi pitää yhteyttä tehtaiden ja työmaiden työläisjoukkojen kanssa, vaikuttaa niihin ja ohjata niiden esiintymisiä.

Sitäpaitsi sota-aikana tuotantolaitokset melkein kauttaaltaan siirtyvät sotatarpeiden tuotantoon, varustamaan oman tai vieraiden maiden imperialistisia armeijoita, ja taistelua sotaa vastaan tulee käydä tuotantolaitoksissa enemmän kuin ennen.

Työpaikoilla työskentely on vaikeata. Nykyään, työttömyyden aikakaudella, kaikki vallankumoukselliset työläiset heitetään pois työpaikoista. Tehtävä onkin siinä, että tunkeudutaan tehtaisiin ja työpaikoille keinoilla millä hyvänsä ja maksoi mitä maksoi, kaikilla keinoilla, jos niin tarvitaan — vieraalla nimellä, miten tahansa, mutta työpaikoille on tunkeuduttava suorittamaan siellä kommunistista työtä. Agitation tulee olla laajaa, kansantajuista — kuten bolshevikit agiteerasivat vanhaan aikaan ja helmikuusta lokakuuhun v. 1917. Kapitalististen päämaiden puolueet ovat toistaiseksi julkisia. Niillä on sanomalehdistönsä, voivat pitää kokouksia. Itse agitatiolla tulee olla toinen luonne, sitä on kehitettävä tehtaisissa, tehtaiden porteilla, katuvaunupysäkeillä, maanalaissilla rautateillä — joka paikassa ja kaikkialla, missä työläiset ja toimitsijat työskentelevät ja kokoontuvat. On muodostettava aktiivi ihmisistä, jotka osaavat puhua lyhyesti ja oikein selvästi, informeerattava ne, instruktээрattava ja lähetettävä kaduille, tehtaisiin, työmaille agiteeraamaan. Onko tämä mahdollista? Täysin mahdollista. Kurssilaisten, jotka nyt palaavat omiin puolueisiinsa työhön, on omaksuttava, miten he itse sen tekevät ja miten organisoivat tämän asian.

2. Lakot.

Miten valmistellaan lakkoja? Miten asetetaan vaatimukset ja miten johdetaan lakkoja? Nämä eivät ole helppoja kysymyksiä. Varsin vaikeita ne näkyvät olevan kommunististen puolueiden enemmistölle, punaisille ammattiliitoille ja ammattiliitto-oppositiolle. Vielä aivan äskettäin useat kommunistiset puolueet asettivat vaatimuksia ainoastaan maksimiohjelmasta, eivät-kä ollenkaan esittäneet jokapäiväisiä vaatimuksia.

Nyt ne puhlevat jotakin tällän tapaan: asetamme hinostaan jokapäiväisiä vaatimuksia, ilman yhteyttä politiikkaan ja maksimiohjelmaan sillä silloin, kun esitimme poliittisia vaatimuksia, eivät työläiset kuulhelleet meitä eivätkä lähteneet mukaamme ja työskentely kävi huonosti. Me tiedämme kuitenkin kokemuksesta, että bolshevikit aina yhdistivät politiikan talouteen ja talouden politiikkaan. On tapauksia vuoden 1905 ajalta, jolloin poliittisen lakon alkaessa bolshevikit esittivät taloudellisuontoisia vaatimuksia ja päinvastoin.

Lakon huolellinen valmistelu on vaikea tehtävä. Vieläpä lakon järjestämisessä ja sen johtamisessa, kuin myöskin niissä päämäärissä, mitä sosialidemokraatit ja reformistit asettivat toisella puolen ja bolshevikit toisella puolen, oli suuri eroitus. Bolshevikit keräsivät tietoja tehtaiden työläisten asemasta, tekivät työtä yksityisten työläisten keskuudessa selvittääkseen heille heidän asemansa. Valmistelutöiden päätyttyä (kun solu oli käsitelty yhdessä vallankumouksellisen puolueettoman aktiivien kanssa kaikki lakon yksityiskohdat) julistettiin lakko, esitettiin vaatimukset ja valittiin lakkokomitea, joka kutsui työläiset koolle ja esitti niille lakkoa koskevat kysymykset. Niissä tapauksissa, jolloin lakkokomitea ja vallankumouksellinen aktivisto joutui vangituksi, muodostettiin samalla tavalla toinen lakkokomitea. Minkäänlaisia kollektiivisia sopimuksia ei ollut olemassa. Jos taas lakko puhkesi odottamatta, työehtojen huonontamisen, turvallisuuslaitteiden puuttumisen vuoksi aiheutuneen tapahtuman johdosta t.m.s. syystä, niin kyseessä olevan tehtaan tai työmaan bolshevikit asettuivat lakon johtoon, muovailleen vaatimukset jne. Tällätavoin valmistettiin lakkoa alhaalta työpaikoilla, ja niissä tapauksissa, jolloin lakko levisi tehtaasta toiseen ja kaupungista kaupunkiin, ei tämä tapahtunut alkuvuomaisesti. Kaupungin ja piirin puoluejärjestöissä ja soluissa käsiteltiin kysymyksiä liikkeen laajentamiskeinoista jne. Lakkoa johtaessa bolshevikit pyrkivät kahteen tarkoitukseen: ensiksikin parantamaan

lakon avulla työläisten aineellista ja kulttuurillista asemaa ja toiseksi — mikä oli laajempi tarkoitusperä — saattamaan yhä laajemmat työläisjoukot yleiseen proletaariseen taisteluun porvariston kukistamiseksi ja proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi.

Heti kun ammattiliitot oli muodostettu, johtivat sosialidemokraatit ja reformistit lakkotoiminnan asiallisesti sellaiseen keskitykseen, että ammattiliittojen jäsenillä ei ollut tehtaissa ja työmailla oikeutta lakkoilla ilman ammattiliittonsa lupaa. Jos työläiset kuitenkin alkoivat lakon ilman tällaista suostumusta ja ammattiliiton hallitus (puheenjohtaja) ei vahvistanut sitä, niin lakko julistettiin "villiksi" ja eikä sille annettu aineellista tukea. Siinäkin tapauksessa, jolloin johto hyväksyi lakon, otti se sen johdon käsiinsä ja lakkolaisilla ei ollut mitään tehtävää, paitsi ehkä lähettää lakkovahdit lakkopaikalle, jos niitä vaadittiin. Kun reformistiset ammattiliitot lujittuivat, alkoivat ne solmia työnantajain liittojen kanssa pitkäaikaisia kollektiivisia sopimuksia ja kollektiivisten sopimusten voimassaoloaikana syntyi lakkoja harvoin. Suuriakin lakkoja syntyi joskus kollektiivisten sopimusten uudistamisen yhteydessä. Tällöin lakkoja johti ammattiliittojen keskuskomitea. Lakkolaisten tuli parhaassa tapauksessa seisoa lakkovahteina. Taloudellista taistelua käydessään (ennen sotaa ne kävivät vielä lakkotaistelua) reformistisilla ammattiliitoilla oli ohjearnan yksinomaan työväenluokan aineellisen ja kulttuurisen aseman parantaminen, mutta ne eivät ajatelleet ollenkaan taistelua koko porvarillista järjestelmää vastaan. Kommunistiset puolueet, jotka johtavat vielä joukkojärjestyksi muodostumattomia punaisia ammattiliittoja, mitkä melkein aina ovat rinnakkaisia reformististen ammattiliittojen ja ammattiliitto-oppositioiden kanssa, ovat useimmissa tapauksessa omaksuneet ei bolshevistiset, vaan sosialidemokraattiset, reformistiset lakkojen valmistelumenetot työpaikoilla, valmistelun lakkoja kabineteista käsin tuntematta aina työläisten mielialaa; siksi tähän asti on usein sattunut, että työläiset eivät vastaa punaisten ammattiliittojen ja am-

matkailijain opposition lakkokutsuun tai voi myös sattu-
tua, että lakkoon yhtyvät sellaisten tehtaiden ja työ-
paikkojen työläiset, missä sitä ei ole ollenkaan aja-
teltukaan.

Kurssilaisten kansainvälisissä puoluekouluissa on
opittava, miten lakkoo on valmistettava ja miten sitä
on johdettava.

3. Taistelu reformisteja ja sosialide- mokraattista puolueita vastaan.

On paljastettava sosialidemokraatit ja reformistit,
on osoitettava, mitä ne puhuvat ja mitä ne samaan
aikaan tekevät. Tätä on tehtävä joka päivä puolue-
lehtien kirjoituksissa, julistuksissa ja suullisessa agi-
tatiossa.

On välttämätöntä seurata sosialidemokraattista ja
reformistista lehdistöä ja niiden agitatioon ja lento-
lehtisiin on viipymättä annettava vastaisku. On rea-
geerattava helppotajuisesti ja harkitusti. Sosialidemok-
raattien ja reformistien jokainen kirjoitus ja puhe
antaa kommunistiselle agitaattorille ja propagandis-
tille aineistoa heitä vastaan esiinnyttäessä. Vain
tällä keinolla me voimme paljastaa sosialidemokratian
ja ilman tätä meidän tuskin onnistuu sitä paljastaa.
Sosialidemokraatteja ja reformisteja paljastettaessa ei
saa unohtaa muita puolueita ja järjestöjä, joilla jo on
tai jotka pyrkivät hankkimaan vaikutusta työväen-
luokkaan (katoliset, kansallissosialistit ym.).

Eri maissa sosialidemokraattiset puolueet käyttävät
erilaisia metoodeja täyttäessään tehtävänsä porvaris-
ton tärkeimpänä yhteiskunnallisena tukena. Englan-
nissa työväenpuolue viime vaaleihin asti avoimesti
suoritti tätä osaansa hallituksessa ollessaan. Heti, kun
se näki, että työläisjoukot kääntävät selkensä sen po-
litikalle ja että tältä suunnalta uhkaa vaara, uhrasi
se johtajansa ja siirtyi "opposition". Ranskassa so-
sialidemokraattinen puolue ei ole sodan jälkeen osal-
listunut hallitukseen. Joskus vaalien edellä se vielä

äänestää jotakin lakiehdotusta vastaankin, tietäen, että ilman sen ääniäkin on hallituksen puolella varma enemmistö. Asiallisesti Ranskan sosialidemokraattinen puolue on Ranskan sotaisen imperialismiin altis palvelija ja tuki. Saksan sosialidemokratiasta ei tarvitse mitään puhuaakaan. Se on taituri joukkojen pettämisessä ja manöveerauskykyisin II Internationalen puolueista.

Kommunististen puolueiden tulee edeltäpäin arvata sosialidemokraattien manööverit, kuten bolshevikit tekivät Venäjällä, varoittaa joukkoja niistä ja paljastaa ne siinä tapauksessa, jos sosialidemokraattien onnistuu saattaa tuo manööveri käytäntöön ja pettää työläiset ja työtätekevät joukot. Kommunististen puolueiden, punaisten ammattiliittojen ja kaikkien vallankumouksellisten joukkojärjestöjen on väsymättä paljastettava sosialidemokraatteja ja reformisteja, sillä vapauttamatta työläisiä niiden vaikutuksen alta ei kommunistinen puolue voi valloittaa työväenluokan enemmistöä ja ilman sitä ei voida menestyksellä taistella porvaristoa vastaan. Samoin tulee kommunististen puolueiden käydä väsymätöntä ja tarmokasta taistelua kansallissosialisteja vastaan, jotka käyttävät hyväkseen sosialidemokraattien ja reformistien petturuutta ja myöskin kommunististen puolueiden virheitä ja heikkoutta funkeutuakseen työttömien keskuuteen demagoogisten tunnuslauseittensa avulla.

4. Työttömyydestä.

Työttömyys on valtaval kommunistista puoluetta lukuunottamatta työttömistä tosiasiallisesti ei kukaan huolehdi. Mutta ei edes silloinkaan, kun työttömiä olisi voitu helposti organisoida heidän jokapäiväisten etujensa puolustamisen pohjalla, kommunistiset puolueet eivät osanneet käyttää hyväkseen tätä tilannetta. Ne eivät kyenneet aikaansaamaan tätä organisoimista. Työpaikoilla työskentelee vähän kommunisteja, koska enemmistö heistä heitetään ulos työpaikoista. Työpaikoilla ei ole helppo toimia. Mutta miksi ei ole jär-

jestetty toimintaa työttömien keskuudessa työpärsseissä, yömajoissa, jonoissa, joissa työttömät seisovat leipää ja keittoa saadakseen? Työttömien keskuudessa on suuri luku puolueen ja vallankumouksellisten ammattiliittojärjestöjen jäseniä, — onko työn järjestäminen näiden tovereiden kautta vaikeata? Tšekko-Slovakiasa ja Puolassa ovat työttömäin järjestöt jotenkin onnistuneet mobilisoimaan huomattavia joukkoja ja painostamaan kaupunkien hallituksia, jonka avulla työttömät ovat saaneet kerta-avustuksia. Amerikassa eivät työttömille anna avustusta valtio eivätkä työnantajat. Työttömäin on pakko turvautua hyväntekeväisyysapuun. Joukoittain häädetään työttömiä asunnoista. Vuosien 1930-31 kuluessa yksistään New Yorkissa häädettiin 352,496 perhettä. Näin laaja on toimintakenttä vallankumouksellisille järjestöille ja kommunistisille puolueille, mutta ne käyttävät näitä olosuhteita hyväkseen varsin vähän. Jolloinkin ne järjestävät suljettuja työttömien liittoja, jolloinkin viehättävät yksipuoliseen mielenosoitusten organisoimiseen unohtaen, että työttömille on perustettava ruokaloita, järjestettävä sellainen liikehtiminen, mikä kykenee estämään työttömien asunnoistahäädöt, pakottaa antamaan heille työttömyysavustusta jne.

Syyt, miksi kommunistiset puolueet ja
vallankumoukselliset ammattiliitot ovat
jääneet jälkeen työläisten ja talonpoikaisten
vallankumouksellisesta liikkeestä.

Selostuksessani olen pyrkinyt osoittamaan erotuksen bolshevistisen ja sosialidemokraattisen taktiikan, organisation, työn sisällön ja metoodien sekä päämäärän välillä. Olen myöskin osoittanut näitä erilaisuuksia aiheuttavat syyt. Me, Kominternin TPK:n työntekijät, olemme joutuneet kuulemaan arveluja, että vanha bolshevistinen kokemus ei sovellu kapitalistimaiden kommunistisille puolueille, eivät varsinkaan työpaikoilla työskentelyn metoodit. Viimeisten vuosien käytäntö kumoaa tämän mielipiteen. Siellä, missä on

käytetty bolshevistisia työmetoodeja, missä on ollut joustava taktiikka ja työskennelty työpaikoilla, on saatu erinomaisia tuloksia. Vai eiköhän taistelun kärkevyys, työväen- ja talonpoikaisliikkeen joukkoluontoisuus Puolassa ja Puolan kommunistisen puolueen johtava osuus tässä taistelussa ja liikkeessä osoita bolshevististen metoodien paremmuutta sosialidemokraattisiin metoodeihin verrattuna? Puolan vallankumouksellinen proletariaatti — entinen Puolan sosdem puolue, nykyinen Puolan kommunistinen puolue — on virheistään huolimatta taistellut olka olkaa vasten Venäjän bolshevikipuolueen kanssa. Puolue on siirtynyt bolshevistisiin työmetoodeihin ja siksi se ei ole joutunut irtaantumaan Puolan proletariaatista uskomattomasta fasisiterrorista huolimatta. Kapitalististen maiden kommunistiset puolueet, punaiset ammattiliitot ja ammattiliitto-oppositiot, jotka eivät vielä tähän mennessä ole vapautuneet sosialidemokraattisista traditioista, eivätkä noudata tai noudattavat huonosti bolshevistisia työmetoodeja ja organisatiomuotoja, eivätkä kyllästä työtään bolshevistisellä sisällöllä, jäävät jälkeen vallankumouksellisesta työväenliikkeestä, vallankumouksellisista tapahtumista, eivätkä kykene organisaatorisesti lujittamaan kasvavaa poliittista vaikutustaan (esimerkiksi 4—5 milj. ääntä, mutta samanaikaisesti ei onnistuta järjestämään vastarintaa työnantajain hyökkäykselle työpalkkojen alentamiseksi. Tämä jälkeenyjääminen on kiertänyt niin kauan, kunnes kommunistiset puolueet, punaiset ammattiliitot ja ammattiliitto-oppositio eivät vapaudu sosialidemokraattisista traditioista, eivät omaksu todella bolshevistista tyyppiä taloudellisen ja poliittisen toimintansa kaikilla aloilla ja jokapäiväisessä käytännössä.

Kaadereiden kasvatuksesta ja opetusmetoodeista kansainvälisissä puoluekouluissa.

Kysymyksellä kaadereista on nykyisissä olosuhteissa suuri merkitys kommunistipuolueille, punaisille am-

mattiliitoille ja ammattiliitto-oppositioille. Eräänä tärkeänä vallankumouksellisia kaadereita takovana pajana ovat kansainväliset puoluekoulut.

Siksi opetuksella niissä on aktuaalinen merkitys sitäkin enemmän, kun teoreettisesti valmennettujen kaadereiden, jotka osaisivat yhdistää teoreettisen valmennuksensa käytännöllisen työn kokemuksiin, tarve on Kominternin sektioissa äärettömän suuri ja kun se ei ainoastaan ole ollut vähenemättä viime vuosina, vaan vieläpä on suurentunutkin. Kapitalististen maiden kommunistisilla puolueilla tällaisten kaadereiden saanti on mahdollista kansainvälisistä puoluekouluista. Eräät niistä ovat olleet toiminnassa jo melko pitkän ajan, mutta Komintern ei ole vielä tähän asti saanut niistä kaadereita, mitä tarvittaisiin kommunistiseen työhön. Oikeimminkin, kun kansainvälisten puoluekoulujen kurssilaiset opiskelun päätettyään palaa-
vat puolueihinsa, tuntevat he ehkäpä hyvinkin Marxin, Leninin ja Stalinin tärkeimmät teokset ja eräissä maissa astuvat puolueen johtoonkin, mutta se, mitä eivät kommunistiset puolueet tähän mennessä ole saaneet kansainvälisistä puoluekouluista — se on tovereita, jotka olisivat voineet paikallisia olosuhteita vastaavasti sovelluttaa käytäntöön marxismin ja leninismin oppeja, organisoida ja suorittaa joukkotyötä, ja tämä on juuri se, mitä kommunistiset puolueet tällä hetkellä kipeimminkin kaipaavat.

Ne eivät ole saaneet työntekijöitä, jotka todella olisivat voineet auttaa niitä puolueiden, punaisten ammattiliittojen ja ammattiliitto-oppositioiden uudelleen järjestämisessä työpaikkaperustalle.

Mitkä ovat syyt tähän? Syyt ovat seuraavat: kurssilaiset tutkivat Neuvostoliiton puoluerakennetta, t.s. puoluerakenteen niitä muotoja, jotka voidaan täydellisesti sovelluttaa heidän maihinsa, ei nyt, vaan sen jälkeen, kun proletariaatti on vallannut vallan. Mutta NKP(b):n puoluerakennettakin he tutkivat pintapuolisesti; ei tutkita tarpeellisella huomiolla sitä, mitä pääasiassa olisi tutkittava, nimittäin joukkotyön metoodeja, joukkojen mobilisointia, eri kehitysasteet huomioi-

vaa lähentymistä työtätekevien eri kerroksiin, joukkoagitatiota ja organisatiomuotoja, kommunististen fraktioiden (varsinkin alemmissa puolueettomissa joukkojärjestöissä) ja vastaavien solujen ja puoluekomiteoiden keskinäisiä suhteita, alempien puolueettomien järjestöjen työtä ja kommunististen fraktioiden osuutta niissä, kommunististen fraktioiden työn johtoa ja kontrollointia solujen ja puoluekomiteain taholta, tehdaspuoluesolujen ja tehtaiden ammattiliittokomiteain työtä jne. He eivät tutki eivätkä omaksu sitä kokemusta, mikä kuuluu työväenluokan vallan valloittamista edeltävälle aikakaudelle, t.s. bolshevikien kokemuksia tsarin ajalta ja kerenskiläisyyden aikakaudelta — helmi- ja lokakuun väliseltä ajalta. Ja kuitenkin nämä kokemukset olisivat kaikkein tarpeellisimpia veljespuolueillemme.

Juuri näissä kokemuksissa on yhtymäkohta kapitalistimaiden kommunistipuolueiden nykyisen tilanteen kanssa. Mutta on erilaisiakin kohtia, omalaatuisuuksia. Ja siksi minä juuri pysähdyinkin niihin erilaisuuksiin, joita on bolshevistisen puolueen asemassa tsarismien vallitessa toiselta puolen ja kommunististen puolueiden asemassa kapitalistimaissa toiselta puolen.

Se tosiasia, että kommunistiset puolueet eivät saa kurssilaisista heidän päätettyään kansainvälisen puoluekoulun juuri sellaisia, kuin kommunistiset puolueet tarvitsisivat, osoittaa, että opetus ei nähtävästi tapahdu jokaisen kommunistisen puolueen erikoisuuksiin sovellettuna, puolueen kehityksen, sen traditioiden ja entisten tottumusten mukaisesti.

Kansainvälisen puoluekoulun tehtävä on avustaa kurssilaisia bolshevistisen kokemuksen omaksumisessa niin puolueen organisation kuin kaiken puolueetyönkin alalla ja sillä tavalla, että kurssilaiset voisivat näitä kokemuksia soveluttaa juuri oman maansa aloja vastaavasti. Nämä olot eivät eri maissa ole samanlaiset: ottakaa vaikkapa Saksa ja sen olevat olot, niin näette, että ne suuresti eroavat siitä, mitä te tapaatte Ranskassa, hyvin suuresti eroavat oloista Englannissa ja yhtä paljon oloista Yhdysvalloissa. Kullakin maalla

on omanlaisensa työväenliike, omalaatuisensa historia ja traditiot, omalaatuisensa puolueen järjestö rakenne ja omat työväenjärjestönsä. Kun opetetaan maaryhmittäin, on tämä otettava huomioon. On huomautettava, että opettaja voi saada tarpeellista ja asiallista aineistoa, aina sen tilannetta vastaavaa ja sen olosuhteita luonnehtivaa, jokaisesta maasta kurssilaisilta, jotka ovat osallistuneet käytännölliseen työhön kommunistisissa puolueissaan.

Kansainvälisten puoluekoulujen on autettava kommunistisia puolueita ja vallankumouksellisia ammattiliittojärjestöjä oikeiden bolshevististen kaadereiden luomisessa.

Отв. ред. П. Ногко

Тех. ред. Я. Экстелт

„Кирья“ № 264. Сдано в набор 14/VIII-32, подписано и печ. 27/VIII-32. Лейткорит № 52410. 3³/₄ л. л. кол. зя. 37.152
Бум. 52x88, Тираж 2000 экз., Заказ № 1952.

Hinta 55 kop

II — 2

**TYÖVÄENLIIKKEEN
KIRJASTO**

**Государственное Издательство КИРЬЯ
Ленинград — 1932**